

Tudták és tudják, hogy a vers, akár az ölelés nélkülözhetetlen az igaz, őszinte érzelmeiket vállalni merő emberek között. Úgy gondolom, mi vagyunk többen. Ezenkívül még azt is gondolom, eljött az ideje, hogy a költészet visszavegye helyét, és teljesítse feladatát a mai magyar valóság hétköznapijaiban, legyen az bármilyen mérgekkel átítatva. A költészetet szégyellni kell? Tehetném fel a kérdést miután hazánk ismert irodalomkritikusai közül többen, úgy nyilatkoznak:

dehogyan mondom azt, hogy költő vagyok, elveszíteném minden hitelemet. De ha íróként mutakozom, egész más a fogadtatás. Csak megjegyzem azoknak, akik így látják a dolgot, azzal, hogy íróként mutakoznak be, még költők maradnak, hiszen költőnek lenni nem ugyanaz, költő csak Isten kegyelméből lehet valaki, akár táltosaink idejében. Azt hiszem, a legtöbben elfelejtették a költészet igazi feladatát: a nép szolgálatát, a nép vezetését, összetartását, ha arra van szükség, a néplelek épségben tartását és erősítését. Hiszen a múlt táltosainak, gyógyítóinak, művészeinek elsősorban népük gyógyításán kívül annak összetartása volt a feladatuk, és céljuk, elsősorban lélekben, mivel ha a lélek ép, akkor a test is képes megbirkózni az idő támadásaival egészen addig, ameddig azt a legfőbb erő, Uratyánk engedi.

Itt az ideje, hogy e hivatásunknak érvényt szerezzünk ebben az antihumanista, lélekellenes és így természetellenes világban. Persze ehhez kell a nép, Önök, hiszen az emberi élet értelme sem lehet más, mint a nemzetközösség erősítése ebben a válságos időben, és szolgálata a lélek nyelven, magyarul, mely nyelvet mindannyian beszélünk, ki éppen hogy csak, ki szebben, de mindenképpen a közös magyarság érdekében. Hisz lelkében is, nyelvében él a nemzet.

Kormányos Gábor

KAPU

KÖNYVEK

KORMÁNYOS GÁBOR

ÉN NEM

SZÉGYELLEM,

HOGY

MAGYAR

VAGYOK!

K O R M Á N Y O S   G Á B O R

**Én nem szégyellem, hogy
Magyar vagyok**

Versek – költemények

**Ajánlom e kötetet mindazoknak, akik
szívükön viselik magyarságunk sorsát.**

**„Pusztában bujdosunk, mint hajdan
Népével Mózes bujdosott,
S követte, melyet isten küld
Vezérül, a lángoszlopot.
Újabb időkben isten ilyen
Lángoszlopoknak rendelé
A költőket, hogy ők vezessék
A Népet Kánaán felé.”**

Petőfi Sándor: A XIX. század költői

TARTALOM

ELŐSZÓ

A közöny ellen
A magyar szabadság annyit tesz

I. FEJEZET

ÉN NEM SZÉGYELLEM, HOGY MAGYAR VAGYOK

Csattog az ostor
Táltos erővel bírjátok

A vers

Szürke az ég

Én nem szégyellem

Ha elfogy majd a jó magyar

Lecsöpögtek a gyertyák

II. FEJEZET

VÍZTISZTASÁGGAL

Víztisztasággal

Új életünk

Csak az értheti

Nincs érdemleges közlemény

Kőkutyák között

Uram ne hagyd el lelkemet

Üres az ól

Csak egy kortynyi vizet

Mért fáj az másnak

Ha szív s lélek

Ha józanul

Mint paraszt nélkül a tanya

De jó, ha fáj

Azt lesem

Csak a csoda

S ő nem lesz hazátlan

Kezedet keresve

Mi kirajzolná alakom

Ha szólítanál

Utódok hajnalára

Ahogy a tarló pipacsa

Magyar népünk hajója

Hallom a nap sírását

Nem akarok

Elevenen

Szimbólum vagy

A fényességidő sötétje

Feleségemnek

Egy életig

Pillanat vagy

Csak azaz ami összetart

Csak gyász

Szegény boldogok

Többsincs faluban

Bocsásd meg

Síron túli madár

III. FEJEZET

IHLETBEN

Hol van

Ihletben

Lehallatszik

Ami volt is

Ha visszatér

Mit kezdhet, aki elítélt?

A vers

Hiába lesed arcomat

Rejts el

Bátran viseld

Az Úrhoz

Már így halok

Bűnök jutalma

Nőjenek bennem égi fák

A félelem

Nélküle soha

Az idő sértődékenysége

Halál-éjű fa

A gyászok előtt

De ő már nem akar

IV. FEJEZET

EDIT

Hová rohantál

A sárgaháznak ketrecén

Reménytelen bolyong hajóm

Hívj vissza

Hogy süketen ne üsd a zongorát

Nem kínozna

Leányka a repülés

Igazat-mélyet

A halál és a szerelem

Nincs benned semmi tartalom

Se harmadik

V. FEJEZET

KELLESZ MÉG

Ilon

Elfogysz

Örülj ha

Kellessz még

Kék télben

Majd ellepi a hó

Az sem baj

Álomban

De addig is

A boncasztalon

Boldog múlt marad

Csak egy gőzölgő trágyadomb

Mártuska

Krisztiánságod tükre

Tyúklárma csak

Kint szürkés ezüsterengés

ELŐSZÓ

A KÖZÖNY ELLEN

Mit csinál a költészet? – tette fel a kérdést Györe Imre a hetvenes évek elején.

Majd imígyen kezd merengeni a felvetett problémán:

*Azon tűnődik éppen,
hogy fiú vagy lány volt-e annak idején,
amikor még volt valami.*

Nos, a helyzet azóta jócskán súlyosbodott. Egyre lehangoltabban forgatom a különféle irodalmi orgánumokat, bizony, igen-igen kevés olyan verset találok bennük, amely képes cinkostársul szegődni a lelkem jobbik felének. El is ment a kedvem a folyóiratok legtöbbjétől.

*A temérdek hókuszpókusz és szélhámosság sivatagában ott zöldell fel egy-egy oázis, ahol a legkevésbé számítana rá az ember. Nemrég egy Kormányos Gábor nevű bajai bútorestaurátor küldte el nekem **Szegények kenyere** című verseskötetét. Rengeteg magánkiadású könyvet kapok, a legtöbbjük dilettáns munka, a szónak korántsem az eredeti, hanem a jelenlegi (pejoratív) értelmében. Bajban vagyok velük: kidobni nem illik könyvet, továbbadni sem, ha belső címlapján névre szóló dedikáció virít. Kormányos kötetét is a rám erőszakolt opusoknak kijáró kedvetlenséggel vettem kézbe – aztán növekvő érdeklődéssel olvastam. Kevés ocsú közt egyre több tiszta magra leltem. Póztalan emberi fogyasztásra alkalmas líra az övé, nemes indulatai, keresetlen, ugyanakkor roppant eredeti képei azon nyomban leszereltek. Mint mindig, most is az előszót olvastam el utoljára, amelyet – nem kis meglepetésemre – Lator László írt. És „visszaigazolta” első benyomásaimat. Miután beszámolt arról, hogy a neki küldött vaskos kéziratot mily nagy bosszúsággal olvasta eleinte, ezt írja: „Már a paksa-méta felén is túljártam, s akkor egyszerre csak elkezdtem odafigyelni. Ezekben az írásokban valami megváltozott. Mintha szerzőjük váratlanul ráébredt volna valamire, amit korábban nem tudott. Ki tudja, mi hozta a fordulatot: belső érzelmi fejlődés, a kifejezés gyakorlása, olvasás, baráti tanács vagy a költészet isteneinek kegyelme? Sorra jöttek az ígéretes versek, ha nem is hibátlanok.”*

S ami nekem a legfontosabb: Kormányos Gábor nem csupán az irodalom egyik műfajának tekinti a költészetet, hanem a küzdőtér egy darabjának is. Magyarán: mer közszolgálati költő lenni a posztmodern tobzódása idején. Tudja, hogy a költő nálunk nem csupán versíró embert jelentett a századok során. Itt így intézkedett a történelem.

*Új kötetében, az – **Én nem szégyellem, hogy magyar vagyok** – címűben, még inkább tetten érhető a szociális érzékenység, a felelősségérzet, a jobba-igézés tiszta szándéka, az elkeseredett harc a közöny ellen, a szolidaritás a sokasággal, mely a politikai praktikák, árulások és megvezetések közepette is fenntartja a nemzetet. Kisemmizve is teszi a dolgát, még ha a pusztta túlélés a célja csupán, semmi több. Kormányos Gábor azért hiteles közszolgálati /közéleti?/ költő, mert a közügyeket is személyes ügyként éli meg.*

Amikor másokért perel, amikor társadalmi problémákat feszeget, akkor is személyes indulat fűti. S ez az őszinte indulat magával ragadja az olvasót, aki – átengedve magát e nemes sodrásnak, nem veszi észre az itt-ott még fellelhető mesterségbeli hiányosságokat. A direktben közéleti versek /Ha szív s lélek, Kezedet keresve, Pusztul inkább/ olykor kissé retorikusak, de mindig meggyőzőek. S akad, nem is egy – például a Mért fáj az másnak? című –, amely már-már tökéletesre sikerült. Amikor finom regisztereken játszik, /Hogy süketen ne üsd a zongorát, Feleségemnek, Rejtsd el, Kék télben, stb./ sokkal költőibb, képibb a kifejezőmódja. Ezekben nem csupán elmondja, hanem láttatni is képes az érzéseit, gondolatait. S ez a költészet alapfeltétele.

A többsincs faluban című vers jó példa arra, hogy a nyugalmas „tájleírásból” mint lendül át a társadalmi gondok szférájába. S nincs zökkenő: amikor már a tájnal többről van szó, akkor sem csap át dagályos dikcióba, költői szinten marad.:

*A neve van csak meg a vastorony.
Terjedő csend hűlt trágyadombokon.
Kiszáradt tócsa szik-tányérja sár,
Hová inni már rég nem jár madár.*

*Itt élek. Itt. A többsincs faluban,
Hol elkerülöm útközben magam.
Itt elmerevül test-testől, ha jön.
Hisz lelkeikre ránőtt a közöny.*

Szerintem a költészetnek két alapvető feladata van: éberén tartani igazságérzetünket és karbantartani érzésvilágunkat. Kormányos Gábor ezt teszi verseivel. Ezért nélkülözhetetlen költő ebben a prózai, racionális, pragmatikus – és lehangolóan dehumanizálódó világban.

Baranyi Ferenc

Tisztelettel és szeretettel köszöntöm az olvasót, aki vette a bátorságot és szembeszegült avval az előítélettel, miszerint a versolvasó ember vagy sznob, és csak játssza az esztét, vagy lelkiileg gyenge alkat, s mint ilyen, sérülékeny, kihasználható, sajnálatra méltóan szerencsétlen, tehát nem számottevő ebben a „pofán váglak, lenézlek, kihasználalak, liberális” világban. Köszöntöm azokat az olvasókat, akik tudják, a vers a magyarok történelme során nem úri passzió, de a legtermészetesebb velejárója volt a hétköznapi élet kultúrájának, akár békés, akár háborús időkről legyen szó. Tudták és tudják, hogy a vers, akár az ölelés nélkülözhetetlen az igaz, őszinte érzelmeiket vállalni merő emberek között. Úgy gondolom, mi vagyunk többen. Ezen kívül még azt is gondolom, eljött az ideje, hogy a költészet visszavegye helyét, és teljesítse feladatát a mai magyar valóság hétköznapijaiban, legyen az bármilyen mérgekkel átitatva. A költészetet szégyellni kell? Tehetném fel a kérdést miután hazánk ismert irodalomkritikusai közül többen, úgy nyilatkoznak: – dehogy mondom azt, hogy költő vagyok, elveszíteném minden hitelemet. De, ha íróként mutakozom, egész más a fogadtatás. Csak megjegyzem, azoknak, akik így látják a dolgot, azzal, hogy íróként mutakoznak be, még költők maradnak, hiszen költőnek lenni nem ugyan az, költő csak isten kegyelméből lehet valaki, akár táltosaink idejében. Azt hiszem, a legtöbb elfelejtették a költészet igazi feladatát. A nép szolgálatát, a nép vezetését, összetartását, ha arra van szükség, a néplélek épségbentartását és erősítését, hiszen a múlt táltosainak, gyógyítóinak, művészeinek elsősorban népük gyógyításán kívül, annak összetartása volt a feladata, és célja, elsősorban lélekben, hiszen, ha a lélek ép, akkor a test is képes megbirkózni az idő támadásaival stb. egészen addig, ameddig azt a legfőbb erő Úrattyánk engedi. Itt az ideje, hogy e hivatásunknak érvényt szerezzünk ebben az antihumanista, lélekellenes, és így természetellenes világban. Persze ehhez kell a nép, Önök, hiszen az emberi élet értelme sem lehet más, mint a nemzetközösség erősítése, ebben a válságos időben, és szolgálata a lélek nyelvén, magyarul, mely nyelvet mindannyian beszélünk, ki éppen, hogy csak, ki szebben, de mindenképpen a közös magyarság érdekében, hisz lelkében is, nyelvében él a nemzet.

A magyar szabadság annyit tesz

A magyar ókor emlékei, hozzá kell, hogy tartozzanak a mindennapi élethez úgy, ahogy a 13. században az ősi Rómától örökölt szemlélet hozzátartozott Itáliához. Hiszen egy nép nem létezhet a múltja nélkül, és nem érvényesülhet gyökerei nélkül. Magyarország magyarságának újraélesztésére a múlt reneszánszán keresztül vezet az út, legalábbis ami a nemzettudat újraéledését illeti. Az identitás megerősítése az ősök valós történelmén és kultúráján keresztül történhet csak meg, mely kiszorítja a romboló idegen hatásokat. Ez a fajta új humanizmus felszabadíthatja az idegen igában lévő öntudatot és emberszemléletet, megteremtve a szabad, merőben más, habitusában és kultúrájában magyar gondolkodást, a maga belülről fakadó ösztönösségével, az ősmúlt példáin, szemléletén keresztül. Ahhoz, hogy ezt megtehessek, szabaddá kell válnunk. A magyar szabadság annyit tesz, hogy a nemzet önellátóvá és önmegvédővé válik, saját nemzeti létét úgy alakítja, ahogy neki a legjobb. Mindenféle a magyarság egységére nézve káros idegen hatás és nyomás kizárásával. A nemzet egységét akár az emberi testet egy olyan szív (kormány) kell, hogy éltesse, amely azért dobog, dolgozik, hogy az ország-testet a lehető legjobb állapotban tartsa. Azt a szívet mely nem akarja, vagy nem képes fenntartani a test komfortérzetét, ki kell operálni, és új szívvel kell pótolni. A nemzettestben ez megtehető, sőt kötelező megtenni az élhető élet érdekében.

Éppen ezért a magyar állam alkotmányos kötelessége a meghamisított magyar történelem rendbe-tétele, és oktatása. Ez a magyar nép és a magyar nemzet mindenek fölötti érdeke. Magyarország jogállamisága a törökök bejövételével megszűnt, sőt már a kereszténység a magyarságra erőszakolásának Istváni idejében, hiszen attól a pillanattól kezdve a magyarság nem tehette azt, amit természetes vallása és kultúrája diktált neki. A tudomány, a jogállamiság érdekében, fel kel tárja népünk igazi történelmét, ezen belül ősi kultúráját, és saját természetes vallásának már-már feledésbe vesző valóságát és igazságait. Új vérszerződést kell kötnünk egymással, új törzsszövetségre kell lépni a magyarság népcsoportjaival, valamint a Kárpát medencében letelepedett és ott többséget alkotó hun és avar birodalmak jogutódjaival, jogutódjaként. A vérszerződést képletesen kell érteni. Ezen e népek közötti közös érdekérvényesítési szerződéseket értem. E vérszerződés alapelvei biztosíthatják a magyar nemzet egységét, függetlenségét, jólétét és biztonságát, valamint a velünk együtt élő, a magyarságba beolvadt eladdig idegen múltú népeket. Ennek értelmében csak egy erős, a magyarság érdekeit védő és érdekeit érvényre juttatni képes alkotmányt kell megalkotni, mely kimondja: a magyar nemzet államalapító nép, melynek joga van saját otthonában a hatalmat gyakorolni, és az általa választott kormányt bármikor leváltani, ha az nem képviseli az ő érdekeit a leghatékonyabban. Ennek megalkotása a magyar nép érdekeit elkötelezetten képviselő magyar szakemberek dolga.

A szerző

I. fejezet

**Én nem szégyellem, hogy
Magyar vagyok**

Csattog az ostor

Lék kerekű fenék fényben
Virítanak vulkán-napok.
Káosz-rendű szétszórtságban
Múltak, jelen, s jövő ragyog.
Pásztor lelkem télen, nyáron
Szabad táltos akár a szél.
Kőhöz, fához, fékhez kötve
Nincs más, csak kit hazája mér.
Úgy visz a szél, már szabadon,
Egyedül isten zabolázhat,
Nincs csak a lelkiismeret
Ősi hangja, ami megrázhat,
S hazám, ha szűkét rakja rám
A hon nagy tisztítótűzén,
Hogy vesszőt fussak lelkileg,
A tisztesség alvó ügyén.
Nincs más mi itt tart, semmi már,
Csak múltunknak vérszerződése.
És magyarságom tudata,
Ha benned is felébred végre.
Nincs más mi ennél fontosabb,
Nézz fel, – fel a csillagos égre,
Futó szelekben vágató,
Honfoglaló apáink képe
Néz vissza rád, s szemedre ég,
Hol van istenörökű jussa?
A honnyi föld, termő vidék,
Mit jobb kezedbe téve tudta.
Hogy számolsz el, még mielőtt
Szemeidet végleg lecsuknád,
Harcokban hősként elesett
Őseidnek, kik neved adták.
Hogy számolsz el isten előtt
A rád ruházott szentségekkel?
Ha, hagyod elsorvasztani
Kiváltságod, mi egy a fénnyel.
Hogy számolsz el néped előtt?
Ki megáldott a bizalmával.
Dacolva kételyeivel,
Dacolva óvatos magával.
Csattog az ostor, pereg a dob,
E büszke nép vesszőfutása.
Hamarosan beteljesül
Hősi lelkének látomása.
A magyar nép ismét fény lesz,
Egyháromság, táltos utó.
Méltó Atyaistenéhez,
Rab létét felszabadító.

Táltos erővel bírjatok

Ó hold, enyhítsd félelmemet,
Nyugtasd és védj testlelkemet.
Ébressz méhedben új napot,
Űzd el az éjsötét papot.

Fejlelkem lát ágon ülőt,
Apró kis szentet, rezdülőt.
Anyaméh hordta emberfit,
És szemében a nap hevit.

Egy új magyart, egy jó magyart,
Kit hármass létezés kavart,
Egyhitűvé, ki lenn és fenn,
Hordozza, mit a hon üzen.

Az ős hitet, az őserőt,
A naptűzétől éledőt,
A csillagos ég vándorát,
A szabadság pásztor fiát,

És lelkét is, sok testben itt
Élve tovább az emberit.
Ateisták átkait állva,
Szent földünknek alázatába.

Ó hold enyhítsd félelmemet,
Termékeny ölek zengjete.
Táltos erővel bírjatok,
Új magyarok, ómagyarok.

A vers

A vers, a vers csak, ami befogad,
Ahogy vagyok, oltalmazatlanul.
Mint a ruhát, mi egyszer leszakadt,
Újra húz, s használ változatlanul.

A vers a vers csak, ami szóra fog,
A hallgatók nyúlt soraiban.
Úgy bódít el akár az édes bor,
A rezdületlenség óráiban.

A vers a vers csak, ami visszaad
A szeplőtelen őserőinek.
Benne ébredek életre, s szavam
Általa hangja új szentjeinek.

Általam él a régi hivatás
Szükséggé hajolt ősz szolgálata,
A varázsló a táltosi tudás
Népet tartó, erőt adó dala.

Egymásra rímek, mikor tana van,
Az együvé tartozás szellemén,
Hogy skandalhassa lelked untalan,
A magyarság megtartó énekén.

A vers a vers csak, ami untalan
Szalagot köt a lélek fáira.
Egyszerű dalban szólít általam,
Magyar anyáknak, jó magyar fia.

Szürke az ég

Szürke az ég, korhadó cirkalom
Áll ki a palás trágyadomb alól.
Az udvaron, léttelen nyugalom,
A sárszegénység éveket rabol.

Az úsztató színes tollú világa,
Csizmafogó kiürült lápvidék.
Körötte a kaszáló vén gyomon,
Nem látni meg a füvek zöld színét.

Csak járd be végig itt e holt tanyát,
A posványosnak körös tengelyén,
Érni fogod kaszáló szellemét,
Az élet alacsonnyá tett hitén.

Felül e hon lidérce, luxus lét,
Felelőtlen, önző diadala.
E felelőtlenség nyűgje alul,
Elvesző többség végviadala.

Küzdelmeikbe keseredett, böjtös
Elszegényedett olcsók tömege.
Sűrű bűnökkel tépett ősi nemzet,
Földönfutóvá torzult szelleme.

Villongás, sírás, bolond viszonyvesztés,
Lélektelenné vált életjelen,
A vétkes nemtörődömség egésze,
Uralkodik a mai jellemén.

Szürke az ég, korhadó cirkalom
Karja mered a száraz ganajon.
A jövőt szántó fényes ekevas
Eggyé rozsdállott ócskavas halom.

Szétesett élet húgy szagú szele,
Járványként leng, a néma udvaron.
A mai kór néma üzenete,
E sorok közt lappangó bánatom.

Én nem szégyellem

Én nem szégyellem, hogy magyar vagyok.
Minden interizmus rongy-árulás.
Nem játszható e föld át senkinek.
Testünkbe kés itt minden vámszokás.
Nem adható e táj el semmiért.
Gyönyör mit szem lát itt, a magyaré.
El a kezekkel romlott vámvilág,
E hon szent földünk, – meg az Istené.
Éhes vadak, Tatár és Török sátán,
Francia, Angol és muszka kirablók,
Prédájává nem válhat már e föld,
Kárpáti lesz itt minden várutód.
Magyar hitünk, Dózsa és Sándor vére
Zúgjon, zengjen ébresztő indulót.
Ha kell, ütközzünk isteni jussunkért,
De úzzuk el a ránc acsarkodót.
Zöld vérű dombok, s öreg hegyeink közt,
Magyar illatot lehel a virág.
Orcátlanul, ki szakított szét, tudjuk,
De magyar lesz újra, s honi a vágy.
Vércsék és varjak, galambúzó árnya,
Viharként leng e kis ország felett,
De ne féljetez zászló selymű tájak,
Miénk maradtak a régi szívek.
Miénk maradtak! – Hisz miénk is voltak!
Hiába jár dúvad a dombokon
Lobogónknak hullám fodrai úsznak,
A megtépázott ősi lombokon.
Hiába úztek, – s úznek vad gigászok,
Hiába bomlaszt, mi közöttünk áll.
Könyves Kálmán-i sors vár itt reájuk,
Mert igaz magyarból nem lesz hiány.
Ma állni látszik még a várt jövő,
De változik a szél futása már.
Még látni fogja, apró s újszülött
A havasokon, hogy siklik a szán.
Lassan, igen, de biztosan növekszik,
A jó súlya a hegyoldalakon.
És megindul, hogy igazát szétossza,
Hogy békévé szelídüljön, tudom.
Egyek lesznek még a kárpáti népek,
Körös sors-bánatkövé e medencén.
Létünkben testvér, ikerszenvedéssel,
Közös Istenünk akarata benn él.

2001-2008

Ha elfogy majd a jó magyar

Csak egy az igaz ősi múlt, ahogy történt, nem úgy írott.
Átsüt bozót-sűrű időn, és jelöletlen sírokon.
Átüt a bűn, az árulás, a koronák aranyain,
Ahogy ütött a dárdahegy, magyar király magyarjain.

Akár a múlt a jelenen, s írig gyalázott a zászló.
Elárultak újra magyar, ahogy István, ahogy László!
Családi lett a hatalom, nem össznépi nagy jutalom.
Kötélre érett a király, már nincs szabad föld, s bizalom.

Térítenek gazdag papok, s ha nem térülsz kutya magyar,
Birkává tesznek az adók, s jámbor leszel igen hamar.
Ha ember leszel, mégse báb, hát bárányarcú farkasok
Tépik gúnyádat, húsodat, és rád hajlik a gumibot.

Hitedet számon tartja fenn, egy szűk, udvari apparát.
Ha nem vagy világpárti, hát, inkább csak fogd be a pofád.
Kussolj magyar, húzd meg magad, ne lássanak a jó papok.
Mert vár a rácsok csendje rád, mint gyászos-végű tegnapod.

Ha túlélted a hódítást s számonkérés sem taposott,
Megöl majd szűkös életed, és bizonytalan holnapod.
Pénzt ad a rend, kincstári pénzt, emel, betart, és árverez.
Ha nem bírod az uzsorát, csonkra veri mindkét kezéd.

Ellenség lettél nem barát, ha nem vele, – hát ellened.
Rád uszít ő adó kutyát, rád kitenyésztett vérebet.
De rangot kapsz, és birtokot, ha lovagjai közé állsz.
Ha hűtlen harcai között, hűségese csatlósként kiválsz.

Ha elfogy majd a jó magyar, lesz vágott szemű telepes.
Szolgahad, béres és júdás, mindennapra tiszteletes.
Kit érdekel mi volt korább, e szent föld valódi neve?
Csak az idegen szívűek tágas zsebe legyen tele.

De ahogy múlik az idő, kutyaőr, pecsétes írás,
Elveszik majd, mint a magyar nemzeti hovatartozás.
Sok karatynyelvű idegen, túrja földed, issza borod.
Azt, hol nyugszik apád s anyád, többé soha nem tudhatod.

Lecsöpögtek a gyertyák

Lecsöpögnek a gyertyák,
Vércsepp akár.

Mond milyen tanár
Ki azt tanítja, várj?
Hogy nincs itt az idő
Bár hullámnyi temető
A hosszú határ,
A széles mező.

Lecsöpögnek a gyertyák.
Vércsepp akár.

Mond mi vár így ránk
Ilyen jelen után?
Mikor jön az idő,
A nekünk kedvező?
Mi kalászos határ,
Mi virágos mező.

Lecsöpögnek a gyertyák.
Vércsepp akár.

Múltunk kálváriáján
Egy nemzet vádja áll.
Csak várj, csak várj, csak várj,
Ne cselekedj, csak tűrj?
Kossuth is elbukott,
Te is csak menekülj?

Lecsöpögnek a gyertyák,
Óvó haza se vár,

Nem vesz körül igaz
Osztatlan ős határ,
Csak a csillagos ég
A hatalmas mező,
Pásztoristeneknek
Nyáját terelgető.

Lecsöpögtek a gyertyák
Széttépték a hazát.

Világcsavargó lett
Testvér és jó barát.
Nincs istene se már,
Nincs ünnepe se, kár,
Hogy haza is csupán
Csak temetésre jár.

Lecsöpögtek a gyertyák.
Felszáradt a könny.

Kihalt a kertnyi hon,
Csend van, néma öröm.
Suhog a rőt kaszás
Szakad a póri som s
A hold árnyéka jár
Koromló halmokon.

II. fejezet

Víz tisztasággal

Víz tisztasággal

Egyszerű víz tisztaságban
Sugárzik a lelkem.
Boldogok a meztelenek,
Akik látnak engem.

Érints meg, fel kell fedezned
Ruhátlan világom.
Léted, lényed érdekében
Titkaim kitárom.

Nézz az esett csillagokra,
Fordulj meg az égnek.
Érezd vetkezetségemet,
Vezetni fog téged.

Boldogtalan földek fölött
Ítélet dörömböl.
Suhong a fekete angyal,
Éhesen köröz fönn.

Lélegzet nélkül vetkezd le
Rongyát a világnak.
Egyszerű víz tisztasággal
Légy színe a virágnak.

Helyzetkép 2007-2008

Új életünk

Ledőlt a csodáknak Ulpius-háza.
Csak golgoták, és holdvilág.
Sötét a rom égi csúcsának árnya.
Csak fülledtség és cédaság.

Ledőlt, jaj le, és gyilkos lett a bába.
Ez új idő, csak éke más.
Tekernek mocskos kapca-pelenkába,
S fölöttem cseng az áldomás.

Új évezred, ópiumok hatása.
És tétova e kábaság.
De múlni fog hamar lila hatása,
És fájni fog az árvaság.

Csak az értheti

Kocsmába járnak nem színházba.
Nem operett az életük.
Nem hisznek már, és nem remélnék.
Isten sem volt kegyes velük.

Élnek szerdáról csütörtökre,
Előre ennyit látnak Ők.
A nevük: „istenadta nép”-ek,
Meglopott, kihasznált erők.

Törzseik nélkül nincsen élet.
Nélkülük halott a liget.
Letörött, hulló ágaikból
Kegyelmesek raknak tüzet.

Erdőre fűjt hamis szelekkel
Simogatják lombjaikat.
Keserű rezdülésük bontva,
Árulók lopják sanszukat.

Csaló e játék és kegyetlen.
Törvénnel védett árus.
Minél nagyobb az elesettség,
Annál nagyobb a szakítás.

Akár idős apját a gyerek,
Amikor jussáért veri,
Úgy veri kormánya a népet
S minden értékét elveszi.

Milyen géneket hord az édes,
Az egyetlen okos fiú?
Milyen nevelésnek hibája,
Hogy jellemtelen és hiú.

Milyen pásztor ki űzi nyáját
És megüti a kisdedet?
Ha megvédeni gyenge anyja
S szemében félelem remeg.

Milyen apa ki faját rántja
Ellenséggként a mélybe le,
Ahelyett, hogy jövőjét tenné
Karöltve jobbra övele.

Mért hazudik a tehetséges,
Rebbenés nélkül, minden nap?
– Hogy: Igazam van, majd meglátod,
Te csak így leszel gazdagabb.

Túl személyes a bizonyítás,
Nincs benne kollektív tudat.
Így nem lehet igaz a lénye,
Mindenben hamisat mutat.

Pedig nélkülünk nincsen élet,
Legföljebb csupán percekig.
Ha meg is éri e perceket,
Bánni fogja egy életig.

Kocsmába járnak nem színházba.
Nem színjáték az életük.
Az értheti nagyságukat meg,
Csak aki együtt él velük.

Helyzetkép 2007-2008

Nincs érdemleges közlemény

Nincs mögöttem senki árnyék,
Állok sirató fal előtt.
Magam vagyok és a szándék,
Élet... és halál között.

Arcom holdak halott tükre,
Fölöttem beteg ég ragyog.
Húznak járvány verte, mérges,
Fekete-szív áramlatok.

Tengő testem gondozatlan,
Ruhátlan, mosdatlan, szegény.
Sebtől vérző, hajléktalan,
Jövőt alig érő, szerény.

Nincs mögöttem senki árnyék,
Utat tudó, biztos kezek.
Csak ingovány, mocsarak, lápok.
Majdnem mindegy hová megyek.

Elárvult, dédelgetett álmom,
Bölcs öreg fejekbe veszett,
Hiába hős emberi szándék,
Léptem félúton megrekedt.

Fejemtől elszakadt a testem,
Nem érzem kezem, lábamat.
Nem érzek közös vérkeringést,
Nem látok közös álmokat.

Imbolygok, széthullásaimnak,
Szerte szétszakadt tagjain.
Sajognak független egymástól,
Szakadt, megsebzett tájaim.

Ver a sorsom sok eszemmel,
Csak szívből lenne több, s erény.
Tévelygő lelkem nem zokogna,
Az új évezred kezdetén.

Nincs mögöttem senki árnyék,
Fájok széthullásom szerén.
Nem szólal meg a néprádió.
Nincs érdemleges közlemény.

2007-2008

Kőkutya között

Oly sok teremtés, szín porlik szívemben.
Még szürke tömbök lapja merevül,
Paneljein a ködös nyirkos térnek,
S fénysegényen, ítélt lelkekre ül.
Szürke tér-ajtók föld rekeszén zárva,
Kő közt rekedt, beton-alom szülött.
Törődöm csak, panel-magányú állat,
Dühös, vicsorgó kőkutya között.
Piros, fehér, zöld színek helyett, szürke
Élményt kattognak a vaskerek.
A beton, meleg, bűdös gőzzé válik,
Belém maratott lét, mit szenvedek.
Oly sok teremtés, szín porlik szívemben,
Átjárhatatlan köd-falak között.
Mégsem szivárvány-szép, nyegle szíveknek,
Munkás múltam a szakadás előtt.

Nem lát a torzók, iromba gigászok,
Jog takarta vasajtói mögül
Az a kis tiszta szív-fénynek nyalábja,
Mely közös sorsú társaknak örül.
Nem érti, érzi hiányát a másik,
Zátonyon rekedt, közös sorsú még.
Törött kőablak hiányába fagyva,
Megfejtetlenül hagyva rejtjelét.
Beleesve a nyugat csapdájába.
Eret vágva, a vért mind leeresztve.
Elgyengülve, már zuhanóba zárva,
Rossz szándékoknak áldozatul esve.
Oly sok teremtés, szín porlik szívemben,
Még gyilkos lények tompa lépte jár.
Már könnyel, vérrel telnek meg az árkok
S beteg szívünk halott szívére vár.

Fagyos mütőben zárlat-élet készül,
Hirtelen szikrás áramok között.
Hitét elvesztett, feszülő, gyötört agy,
Belső bugyrának szálain kötött.
Oly sok teremtés, szín porlik szívemben,
S kifestetlenül szárad be gyöke.
Még szürke ködök ereszkedő vászna,
Terebül lelkünk beltereire.
A csendes pusztán terelő kutyának
Szimata még soha be nem csapott.
Hol bárányszagot terjengett hullája,
Ott ragadozó el nem hullhatott.
Csak jó pásztorok rőt tüze világlik,
Az értékek barikádja mögül.
S a rideg ég, gyilkos villáma játszik,
Le-lesújtva jogfelhői közül.

Szomorú múltú, légtelen idő ez.
Vérvörös szemű kegyetlent szülő.
Halott lelkű, vad bér-tűz-torkú sárkányt,
Ál jézusarcú, seblázás jövőt.
Mi vár, mi zár e légtelenbe lökve,
Mi csillagtalan, koporsó meleg?
Adóval hajtja, hatalmába sorsod.
Növesztve döllyfét, jussodon. Neked
Csak jó pásztorok rőt tüze világít,
A szegénységpark kis fái között.
Fehér gyászruhájában jár az isten,
Márkajelű félistenek mögött.
Oly sok teremtés, szín porlik szívemben.
Kő magányból, betoncella szökött,
Reménytelenül Ómagyar magányban,
Szellem faragta szobraim között.

Alig-hittel, talán mi lesz, hogy jobb lesz.
Kínzón gyötrődve, saját színeim
Adnak csak reményt, ínséges közömben, s
Életik velem, kétséges éveim.

Uram ne hagyd el lelkemet

Kék-télben, fehér-kék havon,
Fázok jelenen, múltakon.
Nem fogja senki két kezem,
Isten se jár e percekben.

Haza, csak sűrű nád jege.
Fölötte vércse éneke
Száll, légbe fűjt síró dalon
Meg fagy a szív, nagyon, nagyon.

Szikrás térben forog a tél,
Üveg kerekű jég-szekér,
Felborul tar udvaromon,
Nehéz, súlya a csontomon.

Sikoltás hűti át agyam,
Rettenet az, mi benne van.
Végigszalad a torkomon,
Halálos terhe ajkamon.

Régi szememnek könnye új,
Súlyos cseppekkel földre hull.
Gyémánt tört fen képzeletem,
Éles hegye a mellemen.

Jeget járok karácsonyon,
Dérfésűs, tar udvaromon.
Csúszok az életen tova.
Még magam sem tudom hova.

Kék-télben, fehér-kék havon,
Jéghideg hazában lakom.
Jövõmre kékült dermet ült
Szívem is jéggé kérgesült.

Kék-télbe fehér-kék havon,
Fázok jelenen, múltakon.
Nem olvaszt emberszív meleg,
Uram ne hagyd el lelkemet.

2007-2008

Üres az ól

Üres az ól.
Korvald nem túrja.
A zöld legyek röptükre égnek.
A kettétört palatetőn
Piszkol a nap színtelen képet.
Kóbor vackol a szalma közt,
Tép alom vágyó zokogása.
Nyakán fájdalmas harapás.
Szapora lapát kék halála.
Csukott szemű utódjait
Már, nem szívja, kínozza álma.
Apró csontjukon fekszenek,
S hold arcukkal néznek a tájra.
Üres kóborlás a jövő. -
Síkossodott tetőgerincek.
Lent lakatlan szegény az ól,
Szalma vackán nem jár a lélek.

2007. február

Csak egy kortynyi vizet

Milliókkal kötöttem házasságot.
Szegényekkel, az éber ördög ellen.
Megsínyli konyhám, szerető családom,
Hogy bent járok e lélek rengetegben.

Itthon vagyok, a testem, hogyha látod.
De szememben pusztuló otthonok.
Sorsunk szorul egymáshoz, nyom a bánat,
Mint háborúban, zsúfolt vagonok.

Anya, anya ordítva sír a gyermek,
Ha percre megáll, vízért leszalad.
Úgy érzi végleg, elhagyta az édes,
S emléke csak torkolattűz marad.

E könnyekben, jaj rettentő a bánat.
Kivel, mással, ha nem velem rokon.
Én nem léteznék már e könnyek nélkül,
Anya, anya én is ezt ordítom.

Túl sok a seb, hogy csak egyre figyeljek,
Mert csupán egy kéz nekem nem elég.
Túl sok, és nagy mi ma bánat szívemnek,
Nekem fognom kell mindenki kezét.

Nem nézhetem hát, szemrebbenés nélkül,
Hogy sorvad el honléleknyi világ.
Nem lenne békém tétlenkedve ülni,
Elhallgatva mocskot, ocsmány hibát.

Itt gyermekeket ölnek rendelettel
Dózs-gazdagok, kik Istent nem hiszik.
Idősebbeket, férfiakat, nőket,
Kik bankjukba pénzüket nem teszik.

Itt jeggyel megvehető minden élet,
Nincs becsület, és nincs baráti kéz.
Csak ördög és pokol, ami megvédhet.
Lelked árán lesz komfortod egész.

E világgal kötöttem házasságot?
E dögvésszel, az ördög-fergeteggel?
Szövetségben csak az Istennel állok!
Ő elhalmoz erővel, szeretettel.

Szövetségben így a szegénnyel állok,
Nem rendőrállam vadkutyáival!
Nincs nevem a nemzet gyalázatához!
Nem érhetem be csupán banknyival.

Nekem jövő kell, a magyar jövője!
S mert másom nincs, tollammal harcolok!
Nem halhatok gyáván, reszkető kézzel,
Mert én is magyar, és ember vagyok!

Itthon hiszel, a testem, hogyha látod.
De szememben pusztuló otthonok.
Lelked szorong, szegény, – szemed a távol,
Mint gördülő gyászterhű vagonok.

Rettent e kor. Fuldoklok könnyeikben.
Kint szomjat torló torkolattüzek.
Mit tehet az, kit kötelez e bánat,
S nem akar mást, csak egy kortynyi vizet.

Mért fáj az másnak

Mért fáj az másnak, hogy a fáknak
Szalagjain édes a nap?
Akár a májusi virágok, ha
Nem a vértől bomlanak.

Mért fáj az másnak, hogy az ágak
Lombjai között béke van?
Nem nyomor szülte békétlenség,
Országtalanság, arctalan.

Mért fáj az másnak, hogy a szárnyak
Nem egy madár sajátja csak,
Hogy más élet is felrepülhet,
Ha más röpte is szabadabb?

Mért fáj az másnak, hogy a házak
Lakói nem cellarabok, s
Fejük felett a kék mindenség
Nem börtön rácsaként ragyog?

Mért fáj az másnak, hogy a társak
Egyenlő jogú emberek?
Egynek senki sem rabszolgája, s
Mindenki él, ahogy szeret.

Mért fáj az másnak, hogy a vágyak
Nem hűvös pince-áramok.
De mindenkor a napsugárnak
Fényére vágyó vonzatok.

Mért fáj az másnak, hogy a tájak
Nem háborútól véresek,
Hogy nem robbannak fel a házak,
Béke van s élni is lehet?

Mért jó az másnak, hogy az ágyak
Betegségektől terhesek,
Hogy lever lábról a szegénység,
Hogy éhesek a gyermekek?

Mért fáj az másnak, hogy a gyárok
Hazát teremtő homlokán,
Nem redőzött csellengő bánat,
A kisemmizettség okán?

Miféle aljas és ártalmas
Szörnyszülöttje az embernek,
Élvezi azt, hogy mások sírnak,
Veszteseként az életnek?

Miféle igazú egyenleg
Parancsa az, hogy így legyen?
Miféle nagy s szent jogú érdek
Kell így égjen a szellemen?

Miféle történelmi átok
Ül az ártatlan magyaron,
Hogy újra szüli elnyomóit,
Hol hullámnyi a sírhalom?

Miféle átok belső párta
Köti lelkét és tetteit?
Miféle átkos tévedés az
Mi eltorzítja képeit?

Miféle félsz bizonyossága
Bénítja, köti kezeit?
Miféle faj emberi ága
Ébreszti fel félelmeit?

Miféle ős tapasztalat,
Mi lelket kétségig telít?
Mi bizalmatlanságba zárva,
Minden jövőt múltba merít?

Miféle értelem sugallja,
Hunyja le szemét untalan?
Miféle ösztön vas zablája
Bénítja meg, ha bajban van?

Miféle felelőtlen, átkos
Ifjúi gőg uralkodik?
Alig hogy felnőtt hivatásra,
Mellyel a poklokig csúszik?

Miféle vakság lelki gátja
Mártja magába szuronyát,
Hogy nem sajnálja kisemmizni,
Földre verni saját faját?

Mért fáj az másnak, hogy a fáknak
Szalagjain édes a nap,
Hogy a bimbóba gyűlt virágok
Szabad ég alatt nyílhatnak?

Mért fáj az másnak, hogy a másnap
Fájdalmak nélkül múlhat el?
Mért jobb, mért fontosabb a látszat,
Mi mögött gyáván bújt leszel?

Meddig fojthat az önkény árja?
Gondolkodj végre szabadon!
Nem pusztíthat a jeges örvény
Tovább, futva hon-tájakon!

Érezd a gondot, űzni dolgod,
Hibád erénnyé teheted.
Hajítófát sem ér a csontod,
Ha így hagyod el életed.

Világok harca

Ha szív s lélek

Nagy kedvét lásd meg, újra érzi
a gyilkos éhű ördöggyík.
Hazák mocsarán átgázolva
tépi, szakítja zászlaik.
Pusztít az átkos széles arccal,
mint igaz lelkű jó barát.
Felfalva csirke naivságú,
segítséget kérők hadát.
Tubesi látón, eget nyit fel,
hogyan szemmel tartsa koncait.
A hódításnak jövőképen,
hogyan megnövessze szárnyait.
A világ, koldus és királyfi
színekkel rajzolt szép mese, de
mögötte a gyilkos ösztön,
a sosem elég semmise.
Kastélyok, földalatti várak
luxusa rejti álmait.
Győzni az istennek nevében,
feláldozva a népet is.
E harc az ember öncsalása,
a fehér és a fekete.
Nem győzhet, csak ki felismerte s
magában számol le vele.
Nincs drága, – így semmi sem számít,
a cél a kezdet kezdete.
Az új teremtetést parafálja,
minek ő lenne mestere.
Trón kell neki nem a vadalma,
szívének nincs rá ereje,
csak eszköze aljas harcának,
hogyan hatalmat nyerjen vele.
Felfal, így húzik a halotton.
Halálos célja, mindene,
hogyan őt imádják, kiket meghagy,
hogyan ne gyalázza senkise.
Eszközeiben sosem kényes,
és okos, mint mi krisztusi.
Legyőzi lelked aranyával, s
csatáját csillogón nyeri.
A harang hangja zúg e dalban,
ha szív s lélek néma marad,
hiába minden kondulása,
öngyilkosoddá válsz magad.

Ha józanul

Meleggel kormos, munkás nappalok
Termő ideje, nyara tűnt oda.
Rozsdátlan, vörös, dús hangulatom
Bolyongva száll ma tépetten tova.

Hajnalon is éneklő trombiták.
Gyár-szirénák, és kéményfüst-dacok.
Kézfogások, munkások, hangosak,
Ma nélkületek pangó-vér vagyok.

A blokkoló-órák utáni kedv,
Klubokban körbe zsongott sörpadok.
Az este vetett földi tudomány.
A múlt diákja voltam, s maradok.

Leány kezet félőn fogó kezek.
Az érték-tiszta, féltő szeretet.
A szemekbe szép-vésetű jövő.
Életen át mi békéhez vezet.

Az éjszakák, gyalult fényes padok.
Csak egyenes gerincen tartsatok.
Ahogy akkor, saját körön nevelt,
Mesterek, álmok, boldog inasok.

Jó szívvel keltett munkás hajnalok.
Csak foszló zászlók néma hangja most.
Romba döntött múlt alatt volt jövő!
Csak nyugati, majmolt, minket mi foszt.

Test szerte sebek, halottas tanya
E honnyi föld, megkínzott asztaga.
Vonaglunk csak, mint fejbe lőtt lovak,
Görcsbe szorultan zártak a fogak.

Érzem, tudom, hisz lélegzetem még,
E munkásmúltú csillagos emlék.
Mint gyökernek a törzsét növény fa.
Mint apának, apává nőtt fia.

Némán tudom, de vágyani fogod még.
A múlt időnek tűnő lényegét.
Álmait, kedvét, s mit még alkotott.
Szürke kövedre vésve betűjét.

Ha újra szüli gyermekét a vér
Ha józanul! – Szellem, s múlt összeér.

Mint paraszt nélkül a tanya

A sok-gyár ország teste már, mind hajléktalan áll az éjben.
Üresen kongó termein, múltam lelke jár minden éjen.
Cserbenhagyott munkás világ, ma vágott sebként fáj a csendje,
Lázat emel, vizekbe ver, beteggé tesz, bennem tüzelve.

Ma így éget, lelkembe mar, gyász fekete eső a könnyem,
Köröttem gyáván hunyt a táj, s a száj pereme kék közönyben.
Gödör ég fagyos szele fűj, istentelenségeket zúgva,
Mint apokalipszis lovas, ki vágat életünkre sújtva.

Kihúlt az ércnek emberarca, sápadt, beteg fejekre nyúlt,
Felissza, elszívja erőnket, a jobb élet értelmű múlt.
Élő emlék, ahogy sikongott gyalukés alatt a forgács,
Szuszogó prés, recsegő bak, pattogó tűz fölött a bogrács.

A szerszám fénye, élessége, s a megbecsült komoly tudás,
Egymás karjába emelt ország, erényes ember arca más.
A tiszta fényű ég fölöttünk, s a buszon simuló tömeg.
Mesterek óvó pillantása, mit ma már senki sem követ

Csak ócska járja, bővli hon a kordivat, sértő pofonja.
A megalázott néptömeg, csak aljasok használt bolondja.
A lét ma gyenge vázú álma, a jelenen gerinc-törött,
Hisz pusztulunk, ahogy a gyárak, rozsdálló vaskapuk mögött.

Még emlékszem, a jóra vágyva, e sűrűn fedő ködön át,
A munkáshaza igazára: A kezéd járjon, ne a szád!
Akkor beszélj, ha már letetted a munkát, neved védjegyét.
A zálogod, mit kiváltani, nem lehet csak egyféleképp.

A munkás múlt, mi hont épített, élhető örökségeket,
Ma kifosztott szegénytárisznya, egy hagyma, egy kenyérszelet.
Romlott szagú az élet szája, rohasztó, bűdös, szenvedés.
Hallható hangja szelek mása, bél mélyű bűzös szellentés.

Ügyes csalók, ügynökök járnak ma jól a csöndben erre még,
Nem munkások, kiknek munkáját nem becsüli hazája rég.
Egy test vagytok már, gyászveretes nyomorba gázolás okán,
Lelketlenül eldobott eszme, lélekharcú koldus hadán.

Egy jog marad csak, mindig egy csak, a népi jussolás joga.
Egyedül ettől fél a sátán, kapitalista zsoldosa.
A május még mi szíven ütné, a virágos forradalom.
De elég, ha tested mutatod, mást nem is kell tenned nagyon.

Függő szegények kézfogása, kigúnyolt munkások hada,
Kiket gyűlöl az ádázfajta kapitalisták sátán faja.
Most is te vagy a jövő szárnya, boldogulásunk záloga,
Haldoklik nélkülünk az ország, mint paraszt nélkül a tanya.

Arad környéki barátomnak

De jó, ha fáj

De jó, ha fáj! Még árvalányhaj lebben,
Sárga füvek közt, kinn az ősz füzesben,
Még odaát, két domb közé rekedten,
Szőlő levétől fájó nóta rebben.

De jó, ha fáj! Olykor könnyes a lélek,
Így csordul íze ősidők levének,
Még áldozatra nem hajlik az óra,
De így van ez már évtizedek óta.

De jó, ha fájsz pünkösdi csokros ének,
Falusi kocsmák füstösen tekergő
Hun bánatán növekvő édes érzet,
De jó, ha fájsz! Hisz bús fájdalmad éltet.

Hát nézz belém, ha igazán szeretsz még,
Ha barátságom őszintén szeretnéd.
Testvéri vágyunk sok bús szürke árnyát,
Közös örökünk közös dalra váltsák.

De jó, ha fáj! Még hiányod – hiányom.
Hosszú kunságban, csillagos határon,
Alacsony térdű lovak nyomán járok,
Ölünk romjain gyászvirágos árok.

Így csordul íze ősidők borának.
Két domb között rekedten felkiáltlak
Még áldozatra nem hajlik az óra,
De így volt velünk évszázadok óta.

2007-2008

Azt lesem

Ötvennégy éve, állok itt,
lelkem tartva, a gyermekit.
Vérig becsapva
azt lesem,
hogy az omló történelem,
álmaim, hogy temeti be,
a sír nyugati felébe.

2007

Csak a csoda

Befogva önnön hálójába,
Vakon lapul, úgy menti bőrét.
Bírja hamis ígéretekkel,
Éltetni apró klánok kedvét.

Jobb korban, még bizonyosságban,
Kiült arcára a merész.
Ma vele növvő hülyesége,
Hazát pusztító mérgezés.

Törvény-hazug, aljas bírák
Védik barakk holnapjait.
Bűnözők álfeloldozásban
Tengetik vele napjait.

Olykor a vég zsibbasztja, dúlja,
Gyáván a halál kényszerén.
Menekülést nem látva másként,
Maga ellen fordul szegény.

Szabadság ábrándjai, láza,
Hanyatlás hulló fényeként
Zuhan, csak remélt jobbsorsába.
Lelkében táplál vad reményt.

Csak a csoda mi tudjuk ritka,
Mentheti használt életét,
Hogy ne pusztuljon nyomorultul,
Hogy ne lepje el a szemét.

Adna csak neki egy jottányi
Bírói kíméletlenséget
Sorsa, ha újra övé lenne,
Kiirtaná az összes férget.

Csak a csoda, mi tudjuk ritka,
Menthetné ezt a hazát is meg,
Ha népének új szemet adna,
Hogy meglássa az ellenséget.

2008

S ő nem lesz hazátlan

Hozzám népemül szóljatok s
ne bánjatok idegenül velem, akár a hódítók.
Ne hajtsátok el jószágomat.
Ne alázzátok meg asszonyomat, ki tanító.

Gyermekeket ne tegyétek szolgátokká.
„Mert már kibírhatatlan, mit kibír
Mert néha sír, mert ásít rá a sír”

Dobjátok el ásóitokat, mert messzebb jut
a szeretet, mint ki romvárost fosztogat! És
boldog az, kinek halál előtt köszönnek.

„Nem sietünk, erősek vagyunk és
rengeteg az elevenünk, s halottunk”
A böjti szél elfújja a ködöt s
teremt ég-tiszta örököt.

Hozzám népemül szóljatok. Még az egyengetés előtt.
Mert nincs olyan cirkalom, mellyel vetés után jelölnek és
nincsen olyan művelés, melyet vetés nélkül aratnak!

Hozzám népemül szóljatok.
Ne akarjatok sok szegény hazátlant.
Ne kényszerítsétek a böjti szelet,
mert mindenkoron mozdul a nép,
s Ő nem lesz hazátlan.

2007

Kezedet keresve

Nincs közös dal az esti szürkületben.
Némán szállnak a felhők tornyai.
Nincs vége még félő a baljós csendnek.
E csend új szenvedést fog ontani.

A dal érzése száműzött, közönyben
Magyar vérségünk családi köre.
Jellem romlása, jelenünknek éje.
Közös életünk temető-köve.

Beteg testre ragasztott világszárnyak.
Szemekben cifra kaleidoszkóp.
Tévelygünk itt, két évezred kódében s
Nem fogja szívünk a közös adót.

Elszakítva, egymástól távol, fázok.
Mi jó volt, messze zúg e táboron.
Úgy, ahogy tűnik, távolodik, mégis,
Egymást ölelnénk, újra, én tudom.

Vélni szeretném, szól még közös ének,
A komor égnek tornyain remegve.
Reszkető dalom, ha szívedhez érne,
Kezemet nyújtja, kezedet keresve.

De most még vézna, réveteg a hangom.
Félszegen hív, félszegen énekel.
Hát erősítsetek hívó dalomban,
Hisz e szerelem kórust érdemel.

2006-2007

Mi kirajzolná alakom

Hátam mögött a láthatár.
Előttem az éj leple már.
Minden sejtem és zsigerem,
Gyötrelmet, bajt sejtet velem.

Nagy éjszakába néz szemem,
Fényeket keres szüntelen,
Mi kirajzolná alakom
Kontúrjait a holnapon.

Utunk bölcs fejekben rekedt.
Minden tagon gémberegett,
Tétova kötél táncolás
Félelme hat, – a zuhanás.

Csak látnád kívülről magad,
A sötétben, hogy merre vagy,
Hogy biztosan állhass megint,
Még a kötél alattad ing.

Hátunk mögött a láthatár.
Vissza kéne fordulni már,
Használni a régi szemet,
Melynek írisze fényt vetett.

Már kopogtatnak szívemen,
Többen is jönnének velem.
A szabad föld melege jobb,
Min kinn a varjú károgozott.

Varjúkárogás a jövő.
Szegénységbe görcsösülő.
Csak elkötött ölű vetés.
Láthatatlan szüretelés.

Vályogfal csak, tetőtelen
Az újvilág-kastélyterem.
Súlyos láncot rázogató
Szellemek járta folyosó.

De kell, hogy éljen valahol
Az a kis parázsnyi magor,
Egymásért kapaszkodó ág
Melyből kinőhet a világ.

Itt valahol közöttetek
Parázslík, piroslik, recseg,
Pislog zászló-vörösnyi láng,
Mi bíborát vethetné ránk.

Nagy éjszakába néz szemem
Fényeket keres szüntelen,
Mi kirajzolná alakom
Kontúrjait a holnapon.

2006-2007

Ha szólítanál

Nem hív harang, se szférahang.
Minden kérdésre, ami fontos,
Hamis próféta válaszol,
Csak bolygóm-béli főkolompos.

Ha szólítanál néhanap,
Kései órákon, – hogy várom!
Virraszt egy szemérmes mosoly,
Láthatatlan ajkamon, számon.

Ha virrad a parázs körül,
Választalanság csendje mardos.
Ha hallhatnám sűgásodat,
Csak hallgatnám, bármit sűg, átkos

Nyitott valóm járná körül,
Csak válasz legyen, – ajándékozz.
Suttogj szívembe éjidőn,
S én hallgatom, bármilyen gyászt hoz.

Kereslek, moccanásom sóhaj
Alakban fonódik köréd.
Titkaim, titkoddal egyenlők,
Szólíts hát meg szótlan beszéd.

Sűgj éjen választ kétségemre,
Tűkörképed szelleme nagy.
Mint felhőlétű bolyongónak,
Vezérő lelkem hangja vagy.

Ha szólítanál éjidőn,
Megunva konok virrasztásom,
Nem tévelyegnék itt tovább,
E bűzös, gyilkos ingoványon.

2008

Utódok hajnalára

Felépítettem házamat,
és erős hitem mára.
Szabadság az, mert nem öli
költerek ordassága.
Sötét, és mély kút vett körül,
éjéből már kiléptem.
Mit ember elvett odakinn,
idebenn visszavettem.
Arcommá lett. Én ékesítem,
akár antik tárgyat, hogy
lényegével gyűjthassak
szabad lélek-láng szárnyat.
Lobog e láng, emberi vágyam,
lelkem könnyű szárnya.
Repül már nem csak idebent,
de kint is száll a tájra.
Még fortyogó a sár-közeg
rothadó bűzös átka.
Mi érték, tiszta, s elemi,
emberi bűn bezárja.
Ha kihűl majd, és eltűnik,
mi reves külszínéről,
halálból oldja lényeit,
csak újra tiszta fényből.
És erdők állnak újra fel
partokra, dombtetőkre.
Szélfogó zöld-markú legek
a kristálytiszta térbe.
Napfény szitálja cseppjeink
szívárvány keretébe,
rászórva színes tükreit
a rózsarendű égre.
Pörgetve arany kazlait
a tér éjugarjára,
újra Istenben öshitű
utódok hajnalára.

Ahogy a tarló pipacsa

Ahogy a tarló pipacsa,
Ha elhervad, a tűz a vágyból.
Csak hold-árnyékos félelmek,
Vak bokrai között himbázol.

Ha nem érint a nap tüze,
A kétség árnyvilágát járod.
Nem kecsegtet, új, értelem,
Már jelző színeid sem látod.

Csak tapogatózz felfelé,
Más is, mint te, árnyékban járhat.
Hitet támaszt az érintés,
Újra kézkapaszon felállhatsz.

Csak sose maradj egyedül
És félelmeid tűnő múltak.
Ahogy a tarlón a pipacs,
Kedveid piros lánggra gyúlnak.

2008. március 9.

Magyar népünk hajója

Mit érzek szív-meleg,
– Valami elszorul.
Véremben büszkeség,
Mi lelkeimből tolul.

Oly sok víz év után,
Nagy kétségek között,
Emelkedett önbecs,
A vak közöny fölött

Torony magasan áll,
Mint árboc a hajón,
Ahonnan messze nézhetsz,
Most már bizakodón.

Tajtékos még a hab,
Hulláma még dobál,
De te, te már fent vagy
A remény kosarán.

S a szárazföld közel,
Min lábad megveted,
Csak légy türelmes még,
Csak tartson ki hited.

Nem sok mérföld a part,
De csitul már a szél,
Magyar népünk hajója,
Pár könnycsepp s partot ér.

2006-7

Hallom a nap sírását

Élők és holtak, itt áldozat vagyok!
Földi templomom volt hasadó hajnalom.

Mutassatok példát.
Ne dicsőítsetek hamis angyalokat.
Őseink őrző hitét szakítsátok az éj jelenétől.
Beszéljete a fényről.

Süss szív-tiszta gondolat.
Süss tiszta szív-gondolat, jó tettek
szabad szelleme szállj.

Még egy Gideon élményű éjszaka,
mit fogadhatnánk megint.

De csak örök leomlás. – Sára halála.

Itt állok a bölcsesség kezdetén, – távozóban – és a
sűrű erdőn fagyott jegenyék csendje csikordul.

Ki hallja meg a madarak sírását.
Fagy-árnyú röptük néma suhogását.

Félelem gyötri szívemet!

Jegenyék jégszenes csendje csikordul
a holtak Anktartisán.
Hallom a nap sírását a halál tavaszán.

Elődöknek, és utódoknak

Nem akarok

Nem akarok bennük élni.
De bennem se éljen senki
holtom után. Ha csak ennyi
mit megteszel, magad is
boldog leszel.

Korok porokkal elmúlnak.
Új korok porai gyúlnak.
Ne keverd az élő holttal,
Érdbe a legújabb borral.
Ne emlékezz, ne siránkozz,
Ne szisszenj a kopjafákhoz.
Tedd meg, amit tenned kell!
– Amit szíved énekel.
Nincs értelme a fényképnek.
Megfeszülő szenvedésnek.
– Élvezd inkább a napot,
Még sugarát foghatod.
Amíg vagyok, ezt teszem.
Senki se tartson velem.
Én nem fogok bennük élni,
De bennem se éljen senki.

Halálom után, ha csak ennyi
mit megteszel,
hidd el, hogy
boldog leszel.

Elevenen

Elevenen, akár a többi vádlott,
Törődöm, s tűrök engedelkenyen.
Csillagos szemfedél alá bezárva,
Vergődöm iszap-éjed övében.

Sosem szerettél, félreérthetetlen
Szándékod velem, merő gyűlölet.
Én hozzád imádkozom lenről mégis,
Szomjasan, várva, innám üdvödet.

Merő harag vagy, és kegyetlen zsarnok.
Halállal büntetsz tudássomjamért.
Magasztaltatod magad, mazohista, s
Velem szenveded a vak büntetést.

Üres tengerpart magányod, az élet.
Édeskés víz, szerény szereteted.
A bűnbocsánat nem másítja érved,
A halál sem lágyítja szívedet.

Olyan vagy még, mikor egyes az ember.
Társa nélküli és gyermektelen.
Hisz soha senki másé nem is lenne,
Társa hiányán vádló szüntelen.

Tengerpartra, ha kifekszik a tenger,
Mint önmagából kilépő világ.
Mert sérti már sekélyes durva medre
S nem védik meg a vajúdó imák.

Különben olyan egyre megy a harcod,
Ellenem veled, velem ellened.
Jól tudod, nem változtathatsz meg engem.
Örökre rám lehelted szellemed.

Szimbólum vagy

Óvó karod a búzaföld öle.
Volt szerelem, – a vér mén-öszöne.
Azt mondom fészek, – rejtő árpa-kas,
Véremben rúgó ezer láz-kakas.
Azt mondom puha gödrű, sárga mély,
Tudod, tudom csak halál hófehér.
Tárgyas képcsarnok örök látszata,
Közelítő lélek káprázata: vers.
Azt mondom haza, – köszén, vas-tavas.
Azt mondom tervek, – vágyak, ugyanaz.
Azt mondom cement, talicska, lapát.
Habarccsal rakott metafora-ház.
Óvó anyag, tárgyiség rejtjele.
Rilke, Pound, Eliot kényszere.
Azt mondom álom, – saratlanti vágy,
Azt mondom kedv, – belsőfényű világ.
Azt mondom sebek nélküli öröm.
Anyagtalan mi szíveddel közöm.
Azt mondom így is csak bizonytalan
Rengetegbe mért bújtassam magam?
Szimbólum vagy magad – költő szegény.
A már kifosztott lélek hűlt helyén.

A fényességidő sötétje

Mert leszögeződik a feketeség.

Résre folt.

Falat emelj maroknyi jóból.

Falat a múltó napkorongból.

Nád között járj, lopva az álmot.

Szeresd a megnyíló virágot.

Falat emelj, csendes imákból.

Emberr hazudj a pusztulásból.

Emberr a rozsdás, haló vasból.

Emberr, kés-fényű pirkadatból.

Vigiliából, feltámadásból.

Csald meg az emberr árvaságból.

Csald meg az idő sötétjét fénnel.

Csald meg a parányt, messzeséggel.

Csald meg a csalást is csalással.

Félelmet pezsgő vigadással.

Hiába jársz önmagad ellen.

Megcsal a fényesség sötétével.

A fényesség időnk sötétje.

Feleségemnek

Arcod vonala mélyen vésett,
Tudat-lankás történelem.
És az, hogy vagy, üllős-hited csak,
Még én melletted vétkezem.

Szerelem, szertelen nője itt,
Testünkkel izzadt vigaszban.
Átégetve a valóságot,
Fel-felemelve akaratlan.

Mint vérmes vad, ki kölykét védi.
Elszánt jellemed, érzelem.
Ösztönöd ősi tüze karmos,
Éles fogakkal véd, velem.

Ösztönös vad, ugrásra készen.
Háton bársony-nyalakodó.
Behúzott körmökkel ölelő.
Jövőt tervezőn áldozó.

Lelket olvasztó – összetartó,
Családot szülő mindenek.
Üllős-szigorú, szépre hajló,
Óvó mosolyú ingyenes.

Őszinte, tömör elvárás vagy.
Velem egykoron fiatal.
Múltat jelent művelő asszony,
Neked csak neked zúg e zaj.

Örök harmóniák vigyásza.
Hagyomány főasszony, anya.
Nélküled pangó szívem s a ház.
Nélküled árva e haza.

Egy életig

Ne gondolj most a múlt idővel,
az ünnep gyúrt kalácsa sül.
Ez idő tájt mindenki győztes.
Jaj ne hagyj engem egyedül,
sóvárog az ünnepek vágya,
hullámszik, dagad véremen.
Kinyújtott kezem ujjaival,
ragadj magadhoz szertelen.
Ne gondolj hát a múlt idővel,
az életünnep oly rövid.
Még épp, hogy látni érkezésed,
s kanócom égett már tövig.
Az ünnep gyúrt kalácsa sül, most
az ünnepkor mindenki más.
Merev arcoknak máza olvad
s kivillan az emberi váz.
Ez idő tájt mindenki áldott
emberi önarccával vádol.
Még tart a hangulatnak bálja,
mind, mind sérült lelkeket ápol.
Én sérült lelkem vágya, lelked
szemérmes léte oltalom.
Utánad jár, magányos, énem
szikkadt, ki esőt várt nagyon.
Hát perdülj velem, zendületlen,
az életünnep oly rövid.
Meleg kaláccsal kímélj engem,
s hagyj ölelni egy életig.

Pillanat vagy

Pillanat vagy. Könnyen feledhető,
A szél-foglyú ég lávafolyamán.
Ezüst gép-fényed gyorsan eltűnő.
Nem vagy már, és nem is voltál talán.

Az időmúló, felejtés-merész.
Semmivé mossa kis lábad nyomát.
Elhagyja végleg bosszúságodat,
Felül írva új teremtes okát.

Jegyezd meg jól, még élsz nincs más jogod,
Csak mi hasonló vérnek is joga.
Nincsen idő kiváltságra várni,
Hiú ábrándra nincs idő soha.

Maradj hát elérhető önmagad.
Gyönyörű, büszke, önfelismerő.
Legyen tiéd, bár érdekesebb tenyér,
Belső békéd az igazi erő.

Hisz pillanat a lét, feledhető.
Örömről öltött bús aranyfonál.
Mintáznod kell életed virágát,
Még mielőtt, jaj leesne az áll.

Nincsen idő folyton öltre menni.
Nem bánthat többé bűnös hatalom.
Az ő kezét kell két kezedbe zárni,
Ember-időn, mi fogyó balzsamom.

Pillanat vagy, könnyen feledhető,
A szél-foglyú ég lávafolyamán.
Ezüst gép-fényed gyorsan eltűnő.
Nem is vagy már, s nem is voltál talán.

Csak azaz ami összetart

Csak azaz ami összetart,
A szertelenül szétesőben.
Az a hajszálnyi önmagad,
Ki hitt a kifakadó könnyben.

Csak azaz ami felsegít,
Az utat rejtő kárhozatban.
Azaz egy igazi erő,
Szikár hited az álhatatlan.

Csak azaz ami élve tart.
Csak azaz ami benned érett.
Az a tiszta lényű magány,
Mi vértisztítón beléd égett.

Csak azaz édes egykeség,
Az élethossznyi, feldúlt téren.
A tiszta forrású hűség,
Az alvadásra ítélt vérben.

Csak azaz egyetlen merész,
Szívizmaiddal lökött hinta.
Csak azaz ős energia,
Mi tetteidben lendül vissza.

Csak azaz éltető szabály,
Mi erősít, ha magad érzed.
Önmagad védőburkaként,
Ha másokban is magad véded.

Csak az a beléd szőtt csoda,
Mi egyszeri a szétesőben.
Csak az biztosíthat mikor
Lánggal lobbansz az égre nőtten.

Csak gyász

Még deres, ködfehér derengés
Homályán leng, lobog a gyászom.
Koporsó testű angyalokkal
Mozdul bennem, fordul világom.

Fejemnél, kaszaforma árnyak,
Születésemtől vágnak körbe.
Vadméhzúgás az életem,
Hold-fehér szirmom fogva össze.

A csend, a belső ázat lépja,
Rejti jelenés titkomat.
Langyos ködfehér derengés,
Vakítja holddá arcomat.

Még szív pumpálja véretem, és
Löki közben az inga szárat.
Lóbálja, amíg el nem tépi,
A gyásztól gyenge idegszálat.

Lét-hercen szól az üzenet,
Ha fogod, lelenced a gyászban
Tovább romolhat, még éji, vagy,
Napfényt kérődző koldulásban.

A gyász, mi folyt, az élet emlék,
Kék-cseppjeimbe meszesedve
Nyikorog, dohos üszköt áraszt,
Mielőtt fára merevülne.

Így elviselni fogyó vágyad,
Amíg romlását élheted.
Még magad mindenségét vérzed,
Magad értelmét kérdezed.

Csak gyász vagy, látomásod gyásza.
Önsajnálát verte álom.
Saját hangjától nemesült,
Különc, csavargó e világon.

Langyos ködfehér derengés
Hangomban, leng, suhog a gyászom.
Koporsó testű angyalokkal
Mozdul tovább, fordul világom.

Szegény boldogok

Poros istállók verebei,
Lyukas deszkáknak fészkein,
Mezítláb-röptü csurik voltunk.
Pocsolyák meleg tükrein.
Pelyhesedtünk, és fészülődtünk.
A szív sem volt zavarodott.
Rögön, – zöld kukoricaerdőn,
Edződünk szegény-boldogok.

Mátéháza puszta világa.
Disznókondása járt a szag.
Csődörök szürke, meleg bőrén
Gőzölgött, párállott a nap.
Királydinnyés magas füvekben
Bújtunk, jártunk rövid fiak.
Fejüinktől messzebb járt a nap, mint
Ahogyan itt ma ránk mutat.

Dülőúton, pásztor mezőkön,
Akácok, bodzások alatt,
Börgatyás, szőrös ünneplőben,
Por-tócsákban fürdött a vad.
Tyúk-fehér felhőket fújt a szél,
Az égen fény volt, nem szitok.
A mezőn könnyű őzek jártak,
Nem vám-vadak s nem gyilkosok.

Zsák-lombú fáknak ágas ágán,
Rőzse-torkú fészkeiben,
Foltosodott köröm-tojások
Szárnyasodtak, csak békiben.
Rásurrantunk, könnyen felértük
Még, éreztük miért ilyen
A múlt idők falusi népe
Nem volt matt színűbb semmiben.

A puszta, emlék, mire vágyom,
Mára vak aszfalt sivatag.
A madarak savasat szarnak,
És üvegcsőbe van a nap.
Vaspóznán döglött tányér fészek,
Köldökén díler-madarak.
Foltosak bűnük priuszától
S nem értik mire kel a nap.

Nem értik, érzik a drog árnyán,
Üszkösült szennyek telepén,
Mit él a madár szabad fészken
S a réten legelő tehén.
Nem tudják mi a vetés rendje,
Milyen az otthoni kenyér,
Milyen a társas ölelésben
Kérges kezekkel gyúrt remény.

Nem értik, hallják az üresség
Belülső kongása miatt,
A létezés zúgó himnuszát,
Az értelmük, ahogy kihagy.
Csak szájalmasok menekvése
Az öntudatlan létezés.
Az élet értelmetlensége
Bennük a jövő szétverés.

Többsincs faluban

Itt élek, itt a többsincs faluban.
Romkertek között égetem magam.
Múltak fakult fala között jelem.
A nap közös csak fényében velem.

A neve van csak, meg a vastorony.
Terjedő csend hült trágyadombokon.
Kiszáradt tócsa szik-tányérja sár,
Hova inni, már rég nem száll madár.

Halotti csend, rőt kocsmaudvaron,
Tekepálya, mit felvert már a gyom.
Elvétett köszönés, csak hallgató,
Csak fogba akadt, félszeg cérnahang.

Itt élek, itt a többsincs faluban.
Hol elkerülöm útközben magam.
Itt elmerevül test-testtől, ha jön,
Hisz lelkeikre ránőtt a közöny.

Itt élethosszal elmarad a nyár,
Itt túl merész, ki tudja mire vár.
Blokktéglák takart árnyán mi öröm,
Utca harcain kés, véső-köröm.

Itt élek, itt a többsincs faluban,
Hol el-elcsuklik bizakvó szavam.
Mint orvostól, ha elpártol a hit,
Utánozva haldoklók hangjait.

Itt élek, itt a többsincs faluban,
Hol megszenvedtem cselekvő magam,
Hisz, szóra tűztem a gondolatot.
Kinek az szólt, rögtön elátkozott.

Többsincs falu, többsincs polgárai!
Feledjétek el egymást bántani.
Mi naggyá tesz, hát az igyekezet,
Ha lelkek ura lesz a szeretet.

Itt élek, itt a többsincs faluban.
Ahol a jókedv szárnyakkal suhan.
Az alkotásban lángol az öröm.
S ha így lesz egyszer, meg is köszönöm.

Bocsásd meg

A házak meg sötétek és fényesek.
Fényesek és kissé mintha megdőltek volna.
Egy pillanatra minden elveszett.

Örökkévalóság volt! Sötétek és véresek.
Tűzfal hosszú idő.
– Igaz volna, igaz?

Édes, nagyon vártál?
Megkéstem.
Mennyi minden. Költőkkel is. Hitted volna?
De persze titok sosem volt. Hallottad?
Na és mit láttál? Hiszen mondhattam volna.
Mindörökre. Ennek már akkor vége.

Mi ez a kilátástalanság belőle?

Hajnalodik.
Verik az ablakot.

Valaki még szeret.
Kimondhatatlan forróság az emlék!
Bocsásd meg fedetlen koporsómat.

Síron túli madár

Hideg hold éles fényét, veti a láthatár.
Fodros, fehér kis felhők, tengernyi gypja száll.
Platán sorok, mint gyertyák, rőt lángon lengenek,
Imbolyognak az árnyak, mint néma szellemek.

Öreg deszkakerítés, mint szuronykéshegyek,
Sötét palánkja látszik. – Temetőcsend remeg.
Ösvényein a magyar, bolyongó lelke jár,
Körötte fénylő kéreg a tér földhajlatán.

Kemény s szikár e rend, mint szegényudvarok
Elaggott sügy magánya, hol jártak szebb napok.
Jobbra és balra-kézre, az út messze futó,
Hamis távlatot nyújtó, csaló illúzió.

Valami rettenet hat a tэрárok falán,
Csont fehér éj halál-mély gödörboltozatán.
Valami szálló átok, lelkem hangjára ül,
Valami ősi gyász út, valahol legbelül.

Lépteim jó szándékát elnyeli a pokol,
S a láttatott út vége, eltűnik valahol.
Hideg hold éles fényét veti a láthatár.
Valami rettenet száll, – síron túli madár.

III. fejezet

Ihletben

Fiatal költőknek
(*Kinek nem inge*)

Hol van

Hol van a szabad, tiszta tér.
A vidámság, az utca arca.
A boldog ház, meghitt szoba,
Keret, üveg s a kép alatta?

Hol van a valóságvilág,
Csak érinthetőn, egyszerűen?
Hol a hiteles érzélem,
A sorokban, a versképekben?

Hol a tett, a próbára tett,
Az akarat, a tiszta lázú?
Hol a valóság életszomj?
Csak művi mind, valótlan bábu.

Hol a lényeg az emberi
Gondok között igazra vágyó?
Hol van a tiszta költemény,
A csókértő, igazságlátó?

Hol van a közvetlen erő?
Hogy kézfogása erősítsen.
Hol van az esernyők alatt,
Bőrigázó, reszkető Isten?

Hol van a játszótér, mező?
Az utcakút, kemencemacska?
Hol a hazugság nélküli
Szépség, mi bújt lélekre hatna?

Hol van a hétköznapi báj,
A költőin ember közeli?
Hol van az őszinte beszéd,
Mit meg kell, és lehet érteni?

Hol van a vers, az érett szó,
Mindeneinket kötő tűzeg?
Tiszta oldású dalolás,
Mért lobban messze, távol tőled?

Mért csűröd, miért csavarod,
Könnyű szellemű igazságod?
A szó az igaz s egyszerű,
Mi hangján lelkem megtalálod.

Ihletben

Elhagyom olykor, élők könnyes világát.
Kapaszkodó egek, testsúlyú igáját.
Sír és bölcső átkát, toll-gyönggyel lerázva,
Ihletett törvényű kovalenciákba.

Olykor csak eltűnve titkos zárkózásban,
Meglátom bűneink sodrát a világban.
Négy lábú ösztönök párnás suhanását,
Gyanútlan humánum rémült arcvonását.

Forrás tisztaságú elragadtatásban,
Feltárul az érdek mindenik formában.
Sorsból nőő ember hittelen magánya,
Lelketlen bádogtok fejszecsattogása.

Elmémben élesült isteni áramok
Fésülik a kócot, csomózott bánatot.
Láttatják térképét a vonuló napnak,
Rám vetik lelküket, akik belehalnak.

Miért is láttatod az elme haragját,
Düh-gőzös, iszapos lávacsuszamlását.
Miért is én látok? – Boldog a vakult szem.
Remény a fogásra, halatlan vizekben.

Örökölt génjegyek kódolt láncsorában
M megbűjik az Isten, angyalába szálltan.
Toll nehéz dallamok kiváltsága árán
Tüzeli a lényem az éjszaka ágán.

Lehallatszik

A fűvön, vagy a betonon,
mindegy, kint állsz az ég alatt.
Szemed körül két tenyered.
Szemedben csillagfény szakad.
Zsibbad nyakad s a csigolyád,
még körbe vesz az ég-egész.
Kialszik a beton-neon,
és elhalkul a zajvetés.
Feszül vérednek sóhaja,
a visszafojtott létezés.
Tested álló zuhataga,
csak levegőtlen reszketés.
Fönn éjlakó fényes napok,
valódra hűlt elképedés
a végtelen közös egész,
csak érthetetlen zendülés.
Mozdulatoddal illanó,
számaiddal leírhatatlan,
fönről szakadt isteniség,
feléd futó csillagalakban.
Kiszökött lét-arányú rend,
mint magzatszívbe rejtett szó,
érthetetlen nyelvű titok,
méh-tengerből kibuggyanó.
A mindig várt csillag rokon
testben növvő szabadság ága,
csontra fejlődött csillagmű,
víztestű párolgó mutánsa.
Az égi rend, s a földi váz,
álom-valóságon jutó.
Benned rekedt, iker szelet,
értelme szíveddel haló.
A fűvön, vagy a betonon,
Mindegy, kint állsz az ég alatt.
Szemed körül két tenyered,
szemedbe csillagfény szakad.
Zsibbad nyakad s a csigolyád,
még körbevesz az ég egész.
Kialszik a beton-neon, s
lehallatszik a szívverés.

Ami volt is

Villámlás nincs. Nincsen vég sem,
Az álmatag mindenségben.
Unalom van, időtlenség.
Mély nyugalma ígétlenség.

Csak egy nap van, láthatatlan.
Sűrű, titkos alakzatban.
Lappangón, a semmit lopva
Nyújtózkodik lángoszlopba.

Kezdetein porrá égett,
Itt-ott fehér ponttá érett,
Ki-kilobbant pernyét szórva,
Ráhullva az üres tóra.

Lebegésből zuhanásba,
Robajlásból robbanásba
Lendült lángja felragyog,
Szertehulló csillagok.

Parázsnyi lendületével
Egyenlők lesznek az éggel.
Egymástól eltávolodva,
Örök körforgásba fonva

Lüktetik a tele étert,
Izgatva a születésed.
Keverik a port savakba,
Lélegző katyvaszt kavarva.

Mindenhonnan futón, árnyban,
Szén-alattomos formákban,
Csonton izmokat növesztve,
Agyban akaratot kezdve.

Elindulnak visszafelé,
Bolygó hideg kezdet felé.
Felélve a bölcső tüzét,
Kihívva az isten dühét.

Lángos gödrök pokol alján,
A mindenség csonk darabján,
Virágot vet a halál,
Ami volt is, semmi már.

Ha visszatér

Szénlánchálókbán hányódunk,
pikkelytelen halak.
Még értelmet mímel agyunk,
de pusztulást arat.
Hiába hívnak, intenek
az élet habjai,
Nincs képesség, elég erő
örvényét oldani.
Harcban élünk,
harcban halunk.
Egymás ellen vagyunk.
Csapkodunk eszméletlenül,
mert úszni nem tudunk.
Életünk homályos vize
oly levegőtelen,
sekélyes, ívó partjaink
csontvázakkal üzen.
Bűnhődünk itt, s e büntetés
sorsunktól meg nem vált.
Önálló létünk próba volt,
rész, egészet kívánt.
Szép alakunk csak seb maradt,
önző részekre vált,
hasadt, az idők kezdetén
egészből, hogy kivált.
A roppant éjbe darabunk
ha visszatér, talán
megbékél, kiváltként, a rész
ha helyére talál.

Mit kezdhet, aki elítelt?

Mit kezdhet, aki elítelt,
Ki egyszer látta már a fényt.
Fogódzkodott mindenkibe,
De mégsem maradt senkije.

Mit kezdhet az, közöttetek,
Kit elhagyott a szeretet.
Kit mindenétől üresen,
Kivetett már az egyetem.

Megvonta tőle a halált.
Élete nagy próbára várt.
Rajta a szörnyű figyelem,
Szentektől hamis kegyelem.

Szorongok, s szemed kémlelem,
Mikor csillan önkéntelen,
Mikor fordulsz újra felém,
Hogy láttasson egy régi fény.

Hogy lássam, értelmes harag
Ítélt életre, égi hang
Parancsa, Isteni ige,
Mi nem ér át a semmibe.

A vers

A vers, ha tiszta, éber és
oly éles érvű, mint a kés,
valóságot vető tükör,
láttat, idéz és összetör.
Mint bumeráng, mi visszaszáll,
kerülve fordul, s eltalál.
Legyőzve némán fekszel el,
Csak egy legyen, ki felemel.
Még némán ad, csak rád figyel,
mindene hű, s téged ölel.
Viszontérez, és viszontvall,
tiszta lénye dalaival.

Megrajzolom az arcodat.
Itt irgalmatlan, és hanyag
törvények között élek.
Ráncaidon ül a közöny,
szemgödröd száraz, semmi könny.
Szikkadt, homályos lét ez.
Kiszárad a szív, a torok,
rablók, pandúrok, zsarnokok
E bús közönyből élnek.
Mert hagyod, lopják kincseid,
Életed, jövőd, álmaid,
ezért szürkék a képek.

A vers, ha tiszta, éber és,
oly éles érvű, mint a kés,
valóságot vető tükör,
láttat, idéz és összetör.
Téged talál, de engem öl,
idétlen sírással gyötör.
Talán egy régi ünnepen,
hol múltam, s lelked egy velem,
konok nyomomba érhetsz,
kemény utamra léphetsz.
Iszap szag, vagy csillagok,
tudni fogod, veled vagyok
s tiéd lesz majd az érdem.

Hiába lesed arcomat

Nem győzhetsz rajtam éjszaka!
Feketén lengő kés, kasza,
Pengéd elől kitérek.
Hiába lesed arcomat,
Ártatlan arccal nem vigad
Sírom felett a végzet.

Bocsásd meg hűtlenségemet.
Legyőzhetetlen élvezet,
Nem vezet vissza hozzád.
Folyam vagy s rajta én a hab,
Naptól tisztább, világosabb.
Még felszisszenek, élek.

De élek, és ez hirdeti,
Az élet édes érvei
Még ellened beszélnek.
Akár a könny, a szerelem,
Új erővel tölti hitem,
Már örülök hogy élek.

A rohanó idő kivet.
Tudom, hogy üldöz, nem szeret.
Gyilkos, önző vadász vagy.
Eltűnne mindenem veled.
Sötét erőszakod rideg,
Feloszt, aztán megalvad.

Nem győzhetsz rajtam éjszaka!
Feketén lengő kés, kasza,
Pengéd elől kitérek.
Nem hajtom fejem még eléd,
Hogy akár perccel is elébb
Mélységeidbe érjek.

Rejts el

Rejts el előle éganya,
Kék fátylat hordó hölgye.
Fogadj magadhoz engem is,
Álmot vigyázó bölcse.

Ne forduljatok ellenem
Éjszakai ítészek.
Legyőzhetetlen győztesek,
Tegnapelőtti vétkek.

Egyetlen mázas pillanat,
Legyűrhetetlen kényszer.
Ma tudom már, csak ennyi volt,
Első, s utolsó vétkem.

Csupaszra vetkőztem neked,
Felfedve titkoltságom.
Láthattad gyengeségemet,
Nagy gyámoltalanságom.

Csak állok most is: Szégyenült,
Szemérmem emberhámod.
Térdelve kérem védelmed,
Még karodat kitárod.

Szeress hát engem, csak, mint én.
Ne átkozd gyengeségem.
Ha elmennék örökre már,
Ez legyen összes vétkem.

Így kellene a vén pokol,
Nyeldeklő, éhes torkát
Elmetszeni. Még csak szeretsz,
Szárnyaiddal lobognák.

Bátran viseld

Bátran viseld el önmagad,
Nekem sokat jelentesz.
Én a parancshoz tartozom,
Ezért vagyok kegyelmes.

Vallásokban már nem hiszek,
Léteddel kontrollálom
Tetteimnek minőségét,
E tébolyult világon.

Ne tűnj, ne haljál meg, elébb
Konokon tőled várom,
Hogy láttasd bírám előtt,
Élteddel tisztaságom.

Iszaphól csillagok közé
A szenvedés vezet csak,
Élőként bizonyíthatod,
Más tettei se jobbak.

Mint ártatlan, bezárt fogoly,
Mocsokba, vérbe, sárba,
Megjártam kanosszáimat
Poklaitokba zárva.

Legyen hát, ahogy akarod.
Engem taszít a bánat.
Én fájok, tűrök értetek,
Ez számomra alázat.

Bátran viseld el önmagad.
Nekem sokat jelentesz.
Általad élem üdvömet,
Mi felmentő kegyem lesz.

Az Úrhoz

Vajon ki lelkek vannak még előtttem?
Mennyi sebet ver rajtam még az út?
Kürtök, húrok, derengő dallamán,
Él-e még lelkem lázas randevút?

Vajon lépteim nyomot hagynak-e,
A halál felé forduló körön?
Talál-e még az értelem okot,
Hogy átjárókat nyisson a ködön?

Hisz veszti színét mindegyik szírom,
És kiszárad a szekérnyom vize.
Tűnőben már az erdő-mély vadon, s
Fészket veszít a madarak szíve.

Itt állok most ősi hegyed előtt,
Tábláid fénye halvány mécsvirág.
Köröttem vadult szodomaiság,
A völgyben aranyborjas fémvilág.

És fenn, és lenn a csillagboltozat,
Elérhetetlen távlatokba leng.
Hideg, kék-fénye magától riaszt, s
Mint halottasház díszajtaja reng.

Vajon ki lelkek hullnak még előtttem?
Én mért maradnék kívárni a sort?
A jelenések is ott értek véget,
Ahol a belátásnak vége volt.

Nem sok idő még a víz partját éri.
Lehetősége látszat tereit s
Ha nincs ereje medréből kilépni,
Hát veszni hagyja szomjas partjait.

Fényét veszíti mind az ember tükre,
Ha nincs, ki belenézzen itt, hiszen,
Nem tükrözheti arcunkról mi büszke,
Ha nem szolgál rá élő senki sem.

Tíz főparancsod nélkül mit sem ér,
Ősi étoszunk tiszta lényege.
Mint vas által kifordított cserép,
Jelenbe törött múltunk védjegye.

Minek maradnék egy üres világban,
Hol nincs értelmes élni akarás?
Ahol nincsenek erkölcsi igények s
A szabadság villanypásztora ráz.

Mért maradnék itt, hol esélye nincsen,
Hogy ihasson a szomjazó vidék?
Hol csatorna helyett sírokat ásnak,
Hol honföldből a honfi mind kiég.

Jaj! – vajon hányan vannak még előttem?
Vajon még mennyi könnyet rejt az út?
Vajon a konok élet báli mása,
Cserél-e tánca közben új sarut?

Még vissza tér-e úgy minden, magához,
Hogy ereje lesz újra kezdeni?
Még vissza tér-e apa a fiához?
Ki szülője hiányát szenved.

Megtér-e végre új esélyét adva,
Önnön magának, újra életet?
Vagy elveszik, mint villámban a fénykép?
S helyén fekete űr foglal teret.

Már így halok

I.

Tied vagyok hatalmas I.
Veled tartok nagy I fia.
Legyek békítő ugyanaz.
Legyek Erdők értő ura.

II.

Legyek negatív pusztulás.
Hátamon tartva a napot.
Mielőtt az anyaméhben
Megfoganna egy új halott.

III.

Keresni arcodon fogom
A gyomláló gondolatot.
Látom még a napi-napon,
Mit fő a nagy intőn kapott.

IV.

A boldog emberré, recept,
Folyó mellett a büszke fa.
Minden sikerül, ha szeret
A lét isten-ősű anya.

V.

Bornál jobb a szűz szerelem.
Csókoljon meg csókjaival.
Szívem bódítsa el szava,
Szellő kezű dalaival.

VI.

Gyökerekben a nedveket.
És vége van a télnek ott.
Árnyékában ülni vágyom,
Élni az átjáró napot.

VII.

Sasokat köszál rengeteg.
Galambot erdő lombozat.
Kelj fel rajtunk a kelő-nap.
Bennünk a tavasz áldozat.

VIII.

Szerelmesem a hangodat
Hallom zúgni a hegyeken,
Itt vagy szépséges, igazán?
Szerelmem üres ne legyen.

IX.

Sárón nárcisza vagyok én
A völgyek szép lilioma.
Szerelmes-tűz lobbanj elém,
Mint csipkebokor láng-boga.

X.

Fény-rácsos templomom pora
Kemény, megvésett köveden,
Galamb lábnyomú, orgona
Zokog boltíves szívemen.

XI.

Csak dalt, a dalt, a dalt, a dalt,
Mint bort a szőlő bélein.
Csorogass belém istenem,
Ostor világom évein.

XII.

Mint kereszt-köz sugarú fényt,
Körbe ködfoglyú falakon.
Gömb öblű magány telepén,
Harcod nélkül ki sem bírom.

XIII.

Kikönyöklök az egeken,
Forró szívem, s a csillagok.
Tiéd vagyok hatalmas I
Tied vagyok, s már így halok.

A természethez

Bűnök jutalma

Elfoglalta bolygó világod,
Dölyffel pusztító angyalod.
Göggében a teremtet játsza.
– Kiűzetett lett, jól tudod.

Beléd hatolt hamis szerelme,
És megsebezte szívedet,
Ahogy sebezte, meg is ölte,
Jövőt nyújtó szerelmedet.

Most villámlásnyi fényét járja,
Ne féld, és ne vedd komolyan.
A teremtet sem hiszi másként,
Tudva, öngyilkos kedve van.

Bármi kegyetlen kultúrát is
Elfedd idővel a homok.
Nem úgy, mint ember isten voltát!
– Sírní érte senki se fog.

Csak a pusztítás egy a gyásszal.
Onnan vagyok, onnan hozott,
Hogy mindenébe térhessek meg,
Földi bölcsőben ringatott.

De addig, jaj, sok fájdalom vár!
Az önpusztító létezés.
Bűnök jutalma pusztulásom.
Az örök éjbe érkezés.

Nőjenek bennem égi fák

Nap tilolta disznószőrefű.
Idő ritkázta mellkas-pázsit.
Múltélet-szár. Száradt öröm.
Napvesztett táj lelkemben ásít.
A száj kürtő, főtortyogó
öklendve nyeli a vizet,
itatva meder vedreim,
barna tarka rostok felett.
Testem glóbusz-láb csontozat,
üstökén déli csendvirág.
Talpam dohos zsombék csomó,
szememben intő égi fák.
Hatalmas-öl kék-ég körül,
még bent honos az még mi szent.
Két bagoly-tó-szemem alatt,
bajszon szuszogó őszi csend.
Árkos ráncok a bőr-soron.
Már elfáradt a nyári táj.
Külső virágom hervatag,
nem szegélyzi ifjúi báj.
Fehér szőrszálak szerteszét.
A test, mint zúzmarás mező.
A gondolat, mint pernyeláng
már lobbanásában tűnő.
Csak embernek, mit int a táj
mindig megújuló füve.
Csak embernek a tűzhányó,
álmodó s ébredő tüze.
Csak, mint tavasz a tél után,
erőre kapnák, oly nagyon.
Csak, mint a zöldülő füvek,
csak új életre, új napon.
Csak volna, lenne még idő
a rontó bűnt javítani.
Makacs homályos múltakat
szitok részére bontani.
Mindig megújuló füvek,
mint hegyes szuronyú bakák,
adatok teremtető erőt,
s nőjenek bennem égi fák.

A félelem

Itt van jelen saját fizika rendjén.
Dereng csak, mint szűrt fény a holt dereglyén.
Elfedve minden élet, holt iszappal.
Itt-ott lendülve toronyló panasszal.

Alaktalanul útírányt szab kedve.
Űzi lelked ismeretlen helyekre.
Kétséghangú fekete jaj-utakra,
Vak-mélyvizű, lázálmós jaj-kutakba.

Riadttá teszi szemedben a képet.
Méla-csendben is riadalmat ébreszt,
Ha percre csak átnézel vak szemébe,
Magával ránt, a jaj-visszhangú mélybe.

Kel itt is, ott is fekete habokkal,
Könnyet szítálva vad sugárlatokkal.
Altatva napfény könnyű derengéssel.
Bezárva jaj-érzetű szenvedéssel.

Felélve, ölve még mi védő benned,
Elpusztítva értelmes lét-szerelmed.
Így van jelen saját fizika rendjén,
A félelem, a soha nincs szerencsén.

Nélküle soha

Egy hasadék bennem az ég,
Agyam kódolt lenyomata.
Szikrázó csillag sivatag,
A mindenség villámnyoma.

Fentről rám hulló égözön,
Gigász tükre bennem egész.
A teremtés jogán tudott,
Értelem biztos észlelés.

Matéria és szellem is,
Külső és belső tér-világ.
Én az égben vagyok szilánk,
Belém az ég fejszéje vág.

Kívül az örök éj-anyag.
Belül az élet tudata,
A mindent meghatározó,
Ősi intelligencia.

Csak így egész a mindenség,
Az isten univerzuma.
Nélkülem, nem lehetne ő,
És én sem nélküle soha.

Az idő sértődékenysége

Nem nincsenek űr-lovaink.
Nekünk nem távolodó rózsa a föld.
Mi saját illatainkat szerethetjük,
Vagy utálhatjuk.
A futás, sértődékeny szívünknek.
Minket nem tartósít a történes-idő burok-pajzsa.
Nekünk kagylók csukódnak szemünkre,
Mikor meggyöngyösödnék
Agyunkban a dimenziók.
Mi nem írhatunk űr-operákat.
Nekünk nem ott végződik a föld,
Ahol az űr deleje magához rántja
Az élet vas-szemcséit.
Az idő sértődékeny szívünknek, jaj.
Nekünk a kohó-ér-lámpás-föld,
A porzó és poroló föld,
Hajtóizmok operája most. És
Jó ideig kár a messzeségről!

Halál-éjű fa

Az éji ég csillagközében,
Holt mindenség-ágbogú fa.
Betenyerel a teremtésbe,
Alant ülök, s a lég laza

Párában száll fejem fölött és,
Mint holdkávájú ködtükör,
Maga fényére veti arcom, s
Ködkerekében tündököl.

Mindenhol térharmatos rácsok.
Fejem fölött az ég, laza,
Csillag-lyukú, szitáján rázott,
Fényén rostált, bensőm dala.

Tündöklő, éjfényű derengés,
Fázó lelkem, ég mély csata.
Némán tükrözi harcom végét,
Mi háromságom bomlata.

Ahogy megvilágosodásom,
Földi koporsóm földlapja.
Úgy feszül ágbog-karjaival
Fölém a halál-éjű fa.

A gyászok előtt

Köröttem bús a hitvesi hű szerelem
Nem tagadom meg szívem tőle csak el-el
Hagy a vágy, a láz, lelkem kósza vitéze,
S pótszeren ég már szilaj alabástrom.
Lázak nőnek az éjszaka combjai közt,
Mint nyugtalan vad, ha érzi a holdat.
Még csókjaim, láz-tüzes, szép paripái
Esnek a párák fodrain térdre. S
A vágy csődörei már törött lábú lovak.
Elporlik a test mészke Isteni szobra.
Elárvul a lélek kócos utcakölyke.
Köröttem bús asszonyi szív zsong, szorongva,
S az idő, mely vele űzte az átkot.
Emlékrúddal egyensúlyoz a szív, de már
Érzi, a véget érő idő szele fúj.
A bánat esőiben bujdosik el,
Még nádasom alján le nem nyugszik a nap,
S el nem ül végleg a nyári madárdal.
Ó kedvesem, én megteszek mindent azért,
Hogy szarvas holdamon ülve vágtsass megint
Az idő alagútján visszafelé, még
Lelked rám talál újra a gyászok előtt,
S feloldoz egy új, egy régi szerelemben,
Mi egy életen át lángot gyújtja belénk.
Most hálóba fogja a lét rőt madarát,
Hogy szárnyát szegje, az elválás elejét.
Mebocsátón, szelíd, szerető kézzel
Kisimítva már ezüsthűzeink ágát.
Röptére bírva a vágy sárga bolyhait,
Még lepke rebben meleg napfoltjainkban.
Még ég a lángja, az ég is megbocsátja.
Bizonytalanságunk, zavarunk felejtí.
Az öröklét bizonyosságát fejtve fel így,
S a halál ránk eső vádját elejtí,
Hagyva pár évet édesedni a szárban,
Mint egykori estén a kukoricásban,
Úgy kétszer húsz évnek előtte talán.
Hagyva helyet új emlékképeinknek ezzel,
Időnk szűk folyosóinak jobbik falán.
Ó kedvesem én megteszek mindent azért,
Hogy hitvesi hű szerelmed bús ne legyen.
A szerelem fénye ne legyen bezárva
Régi szavakba, de éljen mint nád a vízen.

De ő már nem akar

Egy régi szong
Emléke zsong,
Zsibong az ér falán.
Úzók korok
Édes, s konok
Kék-lángú ködje tán.

Pincesorok.
Opál borok.
– Rezgő emlék szital.
Átizzva, át
Diadalát
Gőzéből hogy kivál.

Csak vágynyi kedv,
Homloknyi nedv,
Út át a bőrömn.
Mint száz ököl,
Amikor öl
Zsarnokul meggyötör.

Vénlő korom,
Végső soron,
Még vágyat bonvivál.
Mint fenn a hold
Dagálya font,
Kései röpte száll.

Mint régi szong,
Zsongón zsibong.
Tér és időtelen.
Hamis borok
Íze csorog,
Gyengülő szívemen.

A szerelem
Már védtelen.
Törékeny, bús-kacaj.
Én ölelném.
Még ölelném.
De ő már nem akar.

IV. Fejezet

Edit

2007 margójára

Hová rohantál

Hová rohantál gyönyörű te,
Szívem késének köszörűse?
Mi készítetett ily gyors futásra,
Múltunk tagadó árulásra?

Mester helyett herceget vártál?
Vagy tán király kit megkívántál?
– Herceg, sem király nem vagyok,
– Költő csók az, mit adhatok.

És minden mást mi nem veszhet el,
Mitől nem nagyobb, de több leszel.
Bankónál, hamis fényű ércnél,
Csalás, lopás szerezte pénznél.

És ha te mégsem ilyen lennél
Maradtál volna, és szeretnél.
Beteljesítve örök vágyad,
Én angyalod, s te mennyország vagy.

A sárgaháznak ketrecén

A sárgaház rácsán a fény
Piros lángokkal átsütött.
A vaságy hideg keretén,
Jól látom még, hogy ott ülök.

Karomban törékeny alak.
– Sápadt arcodat csókolom,
Rám omló dús sötét hajad,
Reszkető kézzel kócolom.

A durva kórházi ruhád,
S a szemüveg a szemedén,
Olyan voltál, mint a bánat,
Jövőbe kulcsolt hitemen.

A sok szegény, már túlvilág
Szemű, egy teremben lakó,
Mosolyogva nézett felénk,
– E két lét egymásért való.

S mi hittünk benne igazán,
Hogy három, aztán öt gyerek
Fog anyának szólítani.
– Igen, igen hozzád megyek

Súgtad, súgtam s a délután
Vörös szemekkel hallgatott,
S a vaságy hideg keretén
A fény lassan tovább jutott.

Akár az egymáshoz kötött
Szökött rabok az elején,
Úgy simultunk egymás szívéen
A sárgaháznak ketrecén.

Reménytelen bolyong hajóm

Oszlattam halálhajlamod, félelmemet, szemed ködét,
Érezve a pillanatot, mely riasztón feszült köréd.
Rászállt lényedre keselyűn a kamasz kilátástalanság,
Pedig kettőnkben gyönyörű, ott volt az igazi szabadság.

Te eltakartad arcodat, nem értve milyen fényt veszítünk,
Hogy az, ami jön ezután, már nem ismétlődik meg értünk.
Hogy elveszik, ahogy veszett minden értelme az időnek,
Amit még élni érdemes, s vinni átkát a mindenségnek.

Mért kell a zsarnok külvilág durva aszfaltján összetörni,
Az ostoba felszínes vád pusztító késeibe dőlni?
Mért nem elég erős a szárny aranykoron a repülésre,
Mért sorsdöntőbb a félelem, mi biztosan lehúz a mélybe?

Mért fáj a fizikum falán a tegnapi vágy szenvedélye?
Egy nullán hagyott szerelem, a múltban elhagyott reménye?
Mért nem múlik el nyomtalan, ha nem lehet igazi vége?
Miért e kínzó ráadás az egyszer átélt szenvedésre?

És mégis akaratlan tőlem, kényszer idéz fel untalan,
Lángos csillagod égi fénye, felhős egemen kortalan.
Úgy lopom vissza arcodat, mit bennem rejtenek az évek,
Akár tolvaj a surranó, ki keretből lopja a képet.

Csak pörgetném a zárt időt, tányérján meglódítva ingna,
Még túl a sárgaház haván, az első pirkadásig vissza.
Az első édes ingerig, mi kényszerűen dőlt a szádra,
Mélyről fakadó hangjain: „én szerelmes vagyok a srácba”!

S habár a kérész szerelem, – főként csak kamaszkorban éget.
Mint ős vihar a vizeken, lelkemben vitorlákat tépett.
Bolyongva hallom egyedül a tengerek kísértet hangját.
Reménytelen bolyong hajóm, hogy vitorláit visszaadják.

Hívj vissza

Hívj vissza sértett szerelem
Lángos csillaga, hirtelen
Ragyogj a múlt fényeivel,
Amíg csak lélegezni kell.

Érted vagyok, érted törött,
Ringass lágy emléid között,
Lenn és fenn a csillagos éj,
Ölelj mohón, és ne remélj.

Az a kamasz min lebegünk,
Régóta öregszik velünk,
Reménytelent hordozva bent,
Szerelmünk kovászát mi szent.

Az egymásba kapaszkodást,
Az azonost, és mindig mást,
A formán folyton változót,
A változón is áthozót.

A kegyelmet mi bennünk van,
Mi belőled élő magam,
Mi kitörölhetetlen jár,
Ha nem jössz is, közös ma már.

Csak az vész el, mi nem igaz,
Még az igaz csak a vigasz,
A bátor hűség, ami nyer,
Csak még mielőtt halni kell.

Hívj vissza sértett szerelem,
Így teljesedhetsz csak, velem,
Te változón is átható
Lét balzsamú illúzió.

Hogy süketen ne üsd a zongorát

Álomködös két szemed a múltban.
Vágy vagy, nagy vágy, gyötrő, kínzó erő.
Rég voltál, mégis más arcával ugratsz,
Elmúltam mára újra keltező.

Elég egy dal és megrázkódsz húsomban.
Mélytűzű lázam izzadságba ver.
Oly rég voltál, hogy vágyom karjaidba
Akkor is, hogyha a halál tüzel.

Nem sivatag és nem magányos tenger,
Nem üres égbolt, néma pusztaság,
Hogy e dallamra ágaskodó kedvem,
Mint vad csikó a zablából kihág.

Csak fáj nagyon a föld, gödrei húznak.
Sok volt tavasz, és nyár, ma holt tavon
Tört facsónak, vizén az úszó emlék
Mint forró csók, a halott ajkakon.

És mégis kéne miattad szeretnem.
Kísértesz lázas leányarcokon.
Lobog a hajad tenger szép uszálya,
Feltépve lelkem lázait nagyon.

Csukott szemmel bőre tüzét kezembe!
Érzékeny ágyék-nedvét ajkamon.
Egy hétpróbát, utolsó ítéletre.
Tiszta testet, és lelkét áhítom.

Álomködös két szeme a múltam.
Kísért, gyötör érzékeimen át.
Nem látja be, még holtan el nem nyúlok,
Hogy süketen, ne üsd a zongorát.

Nem kínozna

Tág eget én, – csak úgy figyelne engem,
Mint láthatatlan hullám körbefonna.
Hangok nélkül, uszály fekete hajjal
Borulna rám, szerelmesen szorongva.

Csak egyszer még, csak, hogy magához vonna,
Senki földjén, hogy vissza ne találjak,
Hol visszatarthatatlanul nyomulnak
A végtelenbe találkozó vágyak.

Ki tudja mennyi hold, s nap még fölérek,
A felejtés nélküli távlatokba,
Hol hangok nélkül, uszály feketében
Léteznénk mi, az örök hullámokba.

Csak egyszer még, a csókjain virrasztva
Kémlelhetném csillagait szívének.
Jövőt képzelve romos napjaimra,
Elfogadva kegyes rendjét az égnek.

Csak egyszer még, az összevisszaságnak.
Csitítaná, oldaná bogait meg,
Elhunytomban is éltetne szerelme,
Nem kínozna a tagjaimba vert szeg.

Leányka a repülés

Leányka a repülés ég-gyönyörű mélység.
Hit, szív-szárnyú feszülés, konokálmú képség.
Nárcisz lét, vagy liliom szirmán bomló átok.
Gyermekszerelem-tövű, szorongó hiányok.

Leányka a repülés pólyától a síríg,
Vágy-kényszerű áradás, hajnaltól az éjig.
Szív parancsot hordozó, én-indájú, nedves.
Édes, combfonatú-vágy, lázaival rendez.

Leányka a repülés, a lélek oldása.
Istenszárnyú alkalom a boldogulásra.
Dédalosz és Ikarusz halálos, szép álma.
Aranyba repülő lét örök zuhanása.

Leányka a repülés hitértelmű élet.
Értékét, ha emeled, feljebb lendül véled.
Alkot, épít, s elemel, álmot vérré másít.
Ablakodba teret nyit, jövő-időt állít.

Suhogj, még szárnyad repít, Bölcs Ikarusz állta.
Tűbokrú világ felett, s neved a pusztulásra.
Leányka a repülés, nő, szerelem szárnyon.
Férfi vágyam fém-égén, suhogását várom.

Igazat-mélyet

Terád a napnak fénye dagad.
Elnyeli szemed fekete mélye.
Én rám is annak fénye szalad,
Ha
Rám vetül szemed fekete-mécse.

Itassa égbe szertelenül,
Szabadság röptünk madaras ének.
Lázás vér-vággyal emeld a szárnyad,
És
Hordjon-vigyen a szerelem-lényeg.

Múljon időnk öles-kötőzésben.
A holnap tudatlan ködbe dereng.
Perce legyen csak édes a létnek,
Még
Kint a halálnak varja kereng.

Még ránk a napnak fénye dagad,
S vörös csikója rugdal a vérnek.
Élvezd szívünkbe, hogy tódul a nap.
Ránk
Leselkedik így is a végzet.

Még ártó időnk a lékbe szakít.
Érezzünk együtt igazat-mélyet.
Értelme így van, így ép a szabad,
Még
El nem hagynak minket az évek.

A halál és a szerelem

A halál és a szerelem
Végállomása ugyan az.
Belenyugodni idegen,
Csak akkor tudsz, ha hidegen
Fekszik benned a múltad, s
A jövőt is meguntad.

A halál és a szerelem
Megijeszt, s felmagasztal.
Mint édes ikergyereked
Öröklőn élő kegyelet.
Tovább burjánzó érved,
Hasad és megnő érted.

Felnő aztán, mint jó alap,
Feltölt, és újra éleszt, még
Anyagláncomnyi hadak,
Fádon levelet bontanak.
Új jövőbe így értek,
Saradból égig érnek.

A halál és a szerelem,
Isten bokrán nőtt kegyelem.
Egyetlen érett s szertelen,
Felül lélegzett értelem.
Hozó s vivő tenyészet.
Lángok között nőtt végzet.

A szerelem és a halál,
Örök időktől együtt áll.
Úgy fénylik, mint az egyetlen
Önző s kegyetlen egyetem.
Hozó s vivő ítélet.
Csillaglétű enyészet.

Nincs benned semmi tartalom

Nincs benned semmi tartalom?
Hamis mezőn futottam.
És nem lesz többé alkalom?
Hozzád mégsem jutottam.
Megbolydul mégis, újra meg,
Az örök körbejárás,
Születés és halál között,
Az anyagról leválás.
És minden, ami kiemel
Vadállati soromból,
Útközben vissza, visszanyom,
Erkölcstelen gorombol,
Törékeny képzetet teremt
A tisztesség határán,
Tartalmat játszó délibáb
Valótlan párállatján.
Nincs bennem semmi alkalom.
Hamis mezőn futottál.
Csak az vigasztal egyedül,
– Így is az enyém voltál.

Se harmadik

Nézem hosszasan leányképedet,
Átsüt lényeged fehér éjszakája.
Én azt hiszem, tudom lényegedet
Úgy hat derengő fényed képi mása.

Két íriszed mély lélekúti lángja
Érzékeny ölű hívó leány katlan,
Érzékeimre utat vető pászma,
Sugárként hurkol testesült alakban.

Körbevesz hajad barna árnyú boglya,
Ajkad íj hidas csók esőivel
Hat, s képzeletem talajára koppan
Mégfeszítve szívem erőivel.

A nyak, a váll, – fehér vásznak lobognak
Mészkő gyönyörű emlőid felett,
Mint eszük vesztett szobrászok rajongnak
Az olthatatlan vágyú ihletek.

Nézem hosszasan leányképedet
Tudom, belőlem lettél kiszakítva.
Hogy részemmé teszed e részedet
A múlt világot újjá alakítva.

Nem tudhatom, a ködös távlaton
Átsüt e hullámod a hatodik
Melynek rezgései között megérzed
Nincs második esély se harmadik.

V. fejezet

Kellessz még

Ilon

Ne vess, még a bomló nap, ma szél szőke fejed.
Ne vess addig, még hangod a párázó lehelet.
Fekete fű, és gyűrt füvek hőárnyéka lebeg,
És forró, nyálas lenyomat: szádon alszom veled.
Az ing szakadt, hajnali fény még hófehér hasad.
Gömbölyű álmán két szemed, dobogó pirkadat.
Gyermek, sírás, tűbokrú szél, hajamba tép Ilon,
Fest, elszínez, széthúz a nap, még álmunkat futom.
Terhes az éj, kígyómarás, fekete bánatom.
Ha néha felszökik a láz, réseden fájdalom.
Közel a csend, mén-rúgkapás, és jaj-magam vagyok.
Ne vess, szeress szűk angyalom, különben áradok.
Dúcok, dacok, homok szelek, cégek, én-célú sokk.
Delelőn súlyponti padok, riadt kis bánatok.
Csibész pokol, szúrós fodor a téridő rotor.
Acél vonat kerék pengék, mi rajtunk áthatol.
Ne vess még, és a vére kel, nap, apró szőke fej.
Hármasságunk szitanyomán, vidámlik ki a hely.
Sírások, sírás, elhagyott árokból két szirom.
Ne vess, szeress gyönyörűfém leányom, s szél Ilon.

Felelőtlen szeretőnek

Elfogysz

Dalia, kit ősznek dere nem ver.
Kinek kora leányszívekre fegyver.
Barbár katonák vak példajaként,
Ki lopod tiszta szívükből a fényt.

A fényt ártatlan szúzi lelkükből,
Majd lobogtatva loholsz legelől.
Könnyeikre sem nézel vissza te,
Az isteneknek bohócmestere.

Mint fékevesztett vihar- vad fakó,
Öntudatlan rúgkapáló csikó.
Pár szilaj év aranya penderít s
Hanyagul szórod lényed kincseit.

Beszédeidnek hamis, cifra éke,
Hiába üt rést leányok szívébe.
Csak múltó bánat vagy, feledhető.
Elfogysz, igazán, ha szeret a nő.

Örülj ha

Olykor megnyit a vágy, az édes ösztön.
Forró párákban fürdesz büntelen.
Időtlen minden, csak szerelmet érzel.
Szabad az éj, kendőtlen s könnytelen.

Oly közösítő érzés e köldökség,
A születés vad fájdalma után.
Úgy elragad az édesmázás-orkán,
Örvényein lengsz, remegve sután.

Oly szárnyasító érzés csak szeretni.
A pillanat mézét nyalni csupán.
De ő, ha múlik, úgy csöpög a méreg,
A végletekre ébredés után.

Csikasz-lény lépted, vér-tarajos vágta.
Vadóc, farkantyús-láz, fallosz-idő.
Hímshagytól vérbő, tárt-csiklójú sárma,
Mámorító, és soha nem szűnő.

Ajzott szorongás, elvárás-parancsok.
Két riadt szeme szórja rád a kénnyt.
Kizárva csókjárású birodalmad,
Testébe szívja belőled a fényt.

Kész lényeged rabosítva méhében,
Hajcsárként már, szeretet szájaló.
Hibáidat rád mérve eredendően,
Bővében közös jövőt árnyaló.

És eltaszít, és elvadít időre.
De rád nevet és visszatérsz tudod.
Már része vagy, s ő részét nem ereszti.
Harcai nélkül, harcod elbukod.

Csapódnak hozzád szelek, fog vitorlád.
Mindig erősebb, tajtékzóbb habok.
Ágy matróza, világ hajósa lennél.
De űző lelkén biztos holnapod.

Lágy arcukba még kábadozva botlasz,
Aztán az omlás milliomm-terén,
Fel-feltűnik Élűszioni tájon, s
Ő jelenik meg lelked lényegén.

Te tovább zúgsz, a tovább zúgó széllel.
Vagy szertelen arcod, arcára sül.
Ötvözve fényét, fényeddel egészen,
Mi retusált fényképpé merevül.

Ha tovább zúgsz, a tovább zúgó széllel.
Szép idegen, bolond időkre hűlsz.
Bárhova is pörög szélrúgta sorsod,
Örülj, ha nem maradsz majd egyedül.

Kellessz még

Mint átszűrt fény,
Ha nem szítál már
Ránk, a költemény.
Lélek mi lesz veled?

A pusztulást megúszva épp,
Ösztönökből kitörve lépsz,
Vigasz csodálatunkként.
Ha nem gyógyítod már sebünk!
Mi lesz Velünk?
Mi lesz velünk?
Kellessz nekünk még, mint a csók.
Mint talpunknak az indulók.
Mint rétnak az árvalányhaj.
Mint gyermekszájnak a zshivaj.
Kellessz még háborúk helyett.
A tó vizén, ha megremeg
Csónakunk, a bizonytalan.
Mint létünk, ha boldogtalan.

Mint átszűrt fény,
Ha nem szítál már
Ránk a költemény.
Lélek mi lesz veled?

Majd ránk szakad ármányos éj.
Halnak szívünk szonettjei.
Félelem borítja szívünk.
Hegyes karóba dől hitünk.
Kellessz még, mint a gyógyszerek.
Szeretkezések, óvszerek,
Hogy vén kísértet árnyaink
Ne sérthessék fel álmaink.
És kellessz úgy is, mint a dal.
Mint hold-sugárban úszó hal.
Fickándozni az egeken.
Látomás édes vizeken.
És kellessz még!
És kellessz még!
Menteni költők életét.
Menteni elárvult erényt:
Csipkebokor-láng, életfényt.

És kellessz még!
És kellessz még!
És mindent, mindent, ami szép,
Átmenteni a zűrzavarban,
Jobbik énünk, költői harcban.

Kék télben

Siklok vén haranglábakon,
Kék télben fehér-kék havon.
Nem fogja senki járszerem,
Csak Isten jár e perceken.

Töltés s a sűrű nád jege,
Fölötte vércse éneke
Száll, térben fújt síró dalon.
Jaj nagy az ég nagyon-nagyon.

Szikrás télben forog a tér,
Zörgő kerekű jég-szekér,
S felborul tar udvaromon.
Jégcsappal mászik bokromon,

Síkossá leheli tavam,
Favályúba mi benne van,
Végigszalad a falakon,
Virágot ver az ablakon.

Kéménytéglán a könnye új,
Csilló cseppekkel földre hull.
Gyémánt tört fen az ereszen,
Múló szépségű egyetem.

Rögön járok karácsonyon,
Hó-kucsmás alvó dombokon.
Siklok a dülőkön tova,
S az isten tudja még hova

Kék télben fehér-kék havon,
Siklok kedvesem, angyalom.
Még ember test meleg az ágy,
Hazavisz szívem, és a vágy.

Kék télben jeges nappalok.
Karodban tűzforró vagyok.
Várhatsz rám, még kint vág a szél
Szerelmünk még véget nem ér.

Majd ellepi a hó

/Múlt idők emlékére/

Rozsdálló, rongyos lombokon az októberi fény,
Lilás-vörös színbe törik a lombok üvegén.
Száras tokján a vaddohány, gyapja fehér szalag.
A mezők árvalányhaján cinóbert fest a nap.

Öreg a szél, hűvös, lapos, rőt fenyvesekbe jár.
Ügyes zenészként minden fa odvára rátalál.
Rengetve int, s a zenekar dús őszi dala száll,
Kürtjei rezgő hangjain a lelkekre talál.

Megbújó nyárfaligeten és tölgyeseken át,
Vedli két évszak kínjait, vedli a nyútt ruhát.
Erős testét az esti nap, bíborával fedi,
Hosszan hullámozó szőreit, dér-csillókkal fedi.

Dülökön jár, ösvényeken, csak ahol jár a vad.
Fényes keréknyomok felett, légszárnyú madarak.
A szőlő fodros levelén, bíbor aláfutás
Jelzi lépteinek nyomát, must-édes bánatát.

Autógumi, szekérkerék abroncsán ül a sár.
Recseg a prés, csorog a lé, kék erjedést mutál.
Törökbúza a tengeri, szárán szárad a táj,
Napraforgóolaj csepeg, s a henger körbejár.

Kuvasz csahol, birka béget, kukurul a kakas.
Itt-ott egy számár kiabál, s az éjszaka magas.
Pihen a mag, tágas, szellős górékban száradoz.
Üstök alatt lobog a tűz, a víz forr, s kicsorog.

Disznó hangon visít a hús, dércsípte pirkadat.
S az abaleves színein bukik ismét a nap.
Halkuló fácska-szép egek, vörös párája száll.
Az éjszaka rozsdás porán a holdfény intonál.

Egy másnapon, a holnapon a csend békéje vár.
Csak bong az ősz, s egy kis harang, hívó dallama vár.
Szerszám zsírban a munka kész, pihenj meg alkotó,
Minden bosszúságod sarát majd ellepi a hó.

Az sem baj

Én rég vagyok, te nem tudod.
Te nem látsz, de én régen látlak.
Te nem látod, én régen látom,
Minden út végét a világnak.

A kereszt már földbe szúrva.
Gyökértelen, az minden világ.
A véletlen-valóság között
Tobzódik mind, ami megtalált.

Bizonyság, fekete tárna.
Leomlik majd, és mellünkre ül.
Minden utaknak ott a vége,
Ahol a nap majd kőbe hül.

A kozmikus csavargásnak,
E gömb-fegyház-udvar a vége.
Ha fogságod itt véget ér majd.
A teremteded jóvátéve.

Őrző hited feltámadás.
A senek láncaira igaz.
Lelkedre nincs szerveződés, és
Lelkedre nincsen máshol vigasz.

Láncodba vész az értelem.
Még érthetlenebb lesz, mi űz.
Zuhansz majd lélektelenül, és
Nem kelti lényed újra tűz.

Csak halk moraj-hullámos éj,
A hűvös űrnek sóhajtása,
Mi reményt adhat még nekünk itt,
Izzó napunk megmaradása.

De biztosabb most két kezéd,
Nyújtsd felém még éltet a lázad.
És az sem baj, ha meghalunk,
Míg teljesül őszinte vágyad.

Én rég vagyok, te nem tudod.
Te nem látsz, de én régen látlak.
Te nem látod, én régen látom,
Minden út végét a világnak.

Álomban

Földhöz nyomott egy világvége érzés,
Sárgászörös lett szememben az ég.
Egy ideig présként gyötört a légszomj,
De engedett, ahogy lazult az ég.

Friss életszél áramlott a tudómba
Újra, ahogy volt egész lett a kép.
Mint gödör nyíltam rá a csillagokra.
Mást bírtam, mint pár órával elébb.

Mint földön maradt földön kívüli.
Gyökér s korona felekre szakadtan,
Most várnom kell, hogy felsüssön a hold,
Most várnom kell, hogy csituljon a nap.

De addig is

Csillag villámú tűz ég a szobában.
Fénylő bútorok jobbra, balra árnyak.
Arany képkeret villog a tükörben,
Az inga útján súlytó napok állnak

Szikrás falak korall-fehér sövénye,
Keretbe fogja még az élet átkot.
A szeptembernek csorba verőfényén,
Kísértő árnyak közt nyújtva az álmot.

Kik nincsenek már itt, újra eljönnek.
Már bizton tudom, jaj közelít a nap.
Megelevenülnek köd-testű szörnyek,
S mindenik egy-egy ítélt után kap.

A padló halk hangján, reccsen a deszka,
A délutáni érett verőfényben.
Elragad majd az árnyéktestű gyetva,
Miként az ágy fog fehér dermedéssel.

De addig is a cserepek színével
Együtt sárgul a szeptemberi napkén.
Réz színű tölgyek göcsös ágán gyűlnek
Kék turbékok, s tolluk között a napfény.

A boncasztalon

A boncasztalon néma hús-halom.
Hát addig érezz, amíg hagyhatom.
Élő vér, még, mi érzi elemem,
Még érző szív mi táplálhat, hiszen,

A boncasztalon hideg űr leszek,
Ki nem örülhet, nem játszhat veled.
Most szeress, csak, hogy úgy becsüljelek,
Mint haldokló az elmúlt életet.

Még egyáltalán kedv van, és tüzes.
Most szeresd, emeld emberségemet.
Még síron innen, lángos-kedvemet.
Szép képesség táplálta engemet.

A tálca fémen hűvöslő torom.
Most emelj fel lúdszárnyú angyalom.
Most fedezz fel ködfelhős vén világ.
Csak amíg élek, addig érek rád.

Boldog múlt marad

A gondolat lehet, hogy valóság lesz.
S a valóság is csak egy gondolat.
Mi valóság lehet, akár az élet,
Ha gondolatként szirmot bontogat.

A párák vásznán lobogó világ az,
Mi szemed előtt gyorsan lepereg.
E valóság fájó világa lebben,
S mint kép, megcsal a valóság helyett.

E gondolat, szívvel fogható sármány.
Csak múlt időre rárepült tavasz.
Még érintenéd, de már holt idő lesz.
Valós léte csak káprázat-vigasz.

Tapintanád, de már tűnőbe fordult.
Vízió, kényszer léte pillanat.
Kis fényrobbanás hőjét utolérve,
Pillanatra élvezheted magad.

A gondolat, lehet, hogy valóság lesz.
S a valóság is csak egy gondolat.
Időségét, ha lelkeddel megérzed,
E pillanatkép boldog múlt marad.

Csak egy gőzölgő trágyadomb

Néha megtörténik, hogy hajnali órán felriadok saját szívdobogásomra. Ilyenkor valami érthetetlen jeges bizonytalanság kerít hatalmába. Ahogy csitul riadalmam egyre inkább világos lesz földi létem jelentéktelensége. Egy furcsa, élesen világos érzés kerít hatása alá. Mire ez az egész alkotó játszósdí, ez a felhajlás teremben s bennem. Mi ez a porszórás a kristálytisztaságra. Minek ez az értelmetlen alkotás kényszerű ködölő önképfényezetű frivolság. Ez az egész élet színjáték dagadó erű görcsölés megvalósulás-hitetlen erőlködés. Minek ez a műbalhé. Ilyenkor tisztán látom a tökéletes értelmetlenség anyajegyeit belső arcomon. Az élet nélküli világ kristályragyogását s a koszos jelenlét hődobbanásait. Aki átélte hasonlót tudja, miről beszélek. Én még egyedül vagyok ezzel a furcsa, azóta már legyógyászott érzéssel.

A valóság kegyetlen érzésével, mely világossá teszi számomra az anyag hatalmát, és egyszer s mint az élet esendőségét, Kiszámíthatatlanságát, és gyilkos hajlamát egyszerre. Rádöbbenésem kiszolgáltatottságomra nem más, mint az anyag kényszerítő ereje, mely világossá akarja tenni, és teszi is, ha csak egy kicsit is gyengébbnek bizonyulok nála.

Ezért tudatomba tükrözi ilyen módon szellemem fölötti uralmát, létségem átmeneti értékét, végső értelmetlenségemet, a mindenség összegezéséül. Világossá akarja tenni, hogy csak egy gőzölgő trágyadomb vagyok, melynek átmeneti értelme van. Lényegem a rajtam és bennem élősködők táplálása, fenntartása a lebomlásig és tovább, még csak valami hasznosulhat belőlem. Mert hiszen nem vagyok más, mint táplálék, mely táplálása következtében pusztul el. Így adva értelmet, az értelmetlen közfolyamatok, életek hasonló válságának időtartamára. Szóval, hogy megvilágosodásom, miszerint semminek nincs értelme, s csak minden abszolút közvetettségű, önmagába visszatérő. Minek ez a fölhajtás teremben, s bennem. S hogy ez nem más, mint az a millió, rész-lét köztes kisugárzás, kristály tiszta hidegség, valóság érzése, mely jeges víz a forró szívre. Felismerés, ősi ür-magány, mely visszahűti előbb, utóbb a gyógyszerrel melegen tartott embert, az általa fantáziált, vélt értelem mezőiből.

Egy 1922-ben örökbefogadott kislány emlékének

Mártuska

Egymás alatt, egymás fölött, a kelő nap fényeit látom.
Holtak fölé vésett köveknek, megnyúló árnyékait járom.
Vasszeg a falban, vetett alakja, szöglapján közbejár.
Két kőangyal, kinyújtott karral, csendben lélekre vár.
Napkelte, dél, kő-fényű éj, s a mozdulatlanok,
Tiszta, hajdani verőfénye, magánya rám ragyog.
Csend és padok, tárgyak, lapok, hideg kép-rendje vár.
Nyitva az ajtó, krizantémszálló, ki már senkim se jár.

Egy lépcső hosszan tündököl, nap-piros teraszokra vágva.
A kert időtlen s elhagyott, valami ébredésre várna.
A térbe nézve, a végtelenben csillog a hús halál.
Két kőszobor kinyújtott karral, vízcsepp-hálókban áll.
Csak fény szitálta permetek, és körben cseng a csend.
A lépcső harmat-lében ázik, piros márványa zeng.
Isten hajnali harsonája, jó hitemre vár.
Zúzott, fehér kövek alatt, és kezem kezédbe már

Fénylő, harmatos gránitok, léptek-koptatta könnyes járda.
Kis dombok, elhagyott utak, magányos-fehér, halottak járta.
A korai nap szigonyán, már nyársig égett szén-világ.
Kora hajnalok szíronyán, békém kibomló virág.
Fényes lépcsők egymás felett, aztán a síron át,
Az örök világosság fénye süthet így vissza rád.
Egyedül hajnali órán, a lépcsők alfokán,
Érzem csak át szíved nyugalmát, hogy lelkem itt járja át.

Egymás alatt, egymás fölött, ölelve szeretteim gyászban.
Föntebb, az égi, régi kert, csenddé nemesült burjánzásban. Még
Nálad jár, még tőled vár a lélek, új tanácsot, szánva.
Szépet, szép halottól, jézusnak kegyeire vágyva.
Fényes jövőnk, sírod felett, szárba törött virág.
Nem int, nem nyúl, felénk az úr, ez lélek hagyott világ.
Csend, és halott vágyak, napok, rideg kép-rendje zár.
Nyitott már szívem, Mártuska, híven találkozásra vár.

Krisztiánságod tükre

Unokaöcsém emlékére

**Fekete köved tükrén
Szemed a néma napfény
Zúzalék halmok árka
Tested emésztő ármány
Lélekindító sárban
Már örök delet állva
A nulla fok havába
Holt-fényű tüzek lángján
Szülő emlékű vágyban
Már örök békéd árán**

**Szívek hajlékony ágán
Hordanak élők álmán
Jelenlét örök harcod
Csókolhatatlan csókod
Rózsaszív gyötrő arcod**

**Trisztán Rómeó Ádám
Csillagsugarú pászmán
Fénylesz apai szívben
Krisztiánságod tükre
Ifjú feleség könnye
Fekete köved tükrén
Szemed a néma napfény
Világ-mély árkú csöndje
Krisztiánságod tükre
Élők elhullott könnye**

Tyúklárma csak

Volt-nincs élet,
Megválthatatlan.
Tűnő vízcsepp a tűző napban.
Rövid fütty, és rövid Isten.
Tyúklárma csak, falusi szinten.

És szomjúság.
A jel hiánya!
Bizonyosság, – a csak van világba.
Rövid fütty, és rövid Isten.
Tyúklárma csak, falusi szinten.

Emlékszem a
Megdőlt keresztre.
Nyílfényes, csillagos szemekre.
Rövid fütty, és rövid Isten.
Tyúklárma csak, falusi szinten.

Égtek könyvek.
Veszttek remények.
Jelességünkben csatlósévek.
Rövid fütty, és rövid Isten
Tyúklárma csak, falusi szinten.

Vesztett anyaföld,
Öl hiánya.
Jaj hányszor vágyódtam utána!
Rövid fütty, és rövid Isten.
Tyúklárma csak, falusi szinte.

Én emlékszem
Őszinteségre.
Cselédsorból, – csillagig érve.
Rövid fütty, és rövid Isten.
Tyúklárma csak, falusi szinten.

Szivárványra,
Piros kendőkre.
Fáradt szemű, kifestett nőkre.
Rövid fütty, és rövid Isten.
Tyúklárma csak, falusi szinten.

Havak, nyarak,
Feltarthatatlan
Villám színek, felhőalakban.
Rövid fütty, és rövid Isten.
Tyúklárma csak, falusi szinten.

Nyíló erdőben,
Szellemfényre.
Fényes hangú nyugati szélre.
Rövid fütty, és rövid Isten.
Tyúklárma csak, falusi szinten.

Véletlen út csak,
Oldhatatlan.
Nappal is, éjben izzó katlan.
Rövid fütty, és rövid Isten.
Tyúklárma csak, falusi szinten.

Csók is volt olykor.
Könny nem egyszer.
Lét, – cseppnyi lét, láncos szenekben.
Rövid fütty, és rövid Isten.
Tyúklárma csak, falusi szinten.

Testüinktől az
Örök tereknek
Halk féreg-kémiája ment meg.
Rövid fütty, és rövid Isten.
Tyúklárma csak, falusi szinten.

Véletlen csak.
Életalakban.
Egy volt-is, nincs-is pillanatban.
Rövid fütty, és rövid Isten.
Tyúklárma csak, falusi szinten.

Kint szürkés ezüstderengés

A nekem fűtetlen világ
morbid játékait látva,
létemet faló sejt-tüzek, s
maró savak között ázva,
bujdosok még itt holtomig,
sár-sűrűmbe lényegülve,
a tér szitáló cseppjein,
láthatatlanságba úzve.

A nekem fűtetlen világ,
szikár gerincein járva,
lelkem ég, – még dalaim:
tűz-tükrök a pusztulásba.
Szirt szavaimban szikraság,
ős kövek pattintott tüze
eget fogott, teret lopott,
a létezés bús kertjébe.

Mégis miért nyalja e táj
a pusztulás láng tüzeit.
Saját fényét égetve el,
hiába fojtom fészkeiket.
Vagy elmúlását tölti be
a ragadozó ősanyag?
Csak rossz anyagból gyúrt a kéz,
mely felületes, és hanyag?

Önkínjait újra szülő,
végkimerülésű anyag.
Agyakban újra felsülő,
halálos, mindig ugyanaz!
E hamis íz-jelű világ
int arra, hív, készletet tovább,
elvinni végképp mindenem,
más jelű világba, odább.

Az életem szárnyainak
tollába kapott már a nap.
Hatalmas láng-bokraiban
más élet készül, oldottabb.
Hány eget kell átizzanom
hogy megérezze vágyam, lényem.
Hány próba, önfelismerés,
lélek osztó kényszerében
kell bizonyítanom felé, hogy
kész vagyok a dicséretre,
hogy megtettem a kész csodát,
porából mennyekig érve.

Csak ellent mond még, mind ezek
ellenére a lenti bánya
léte, még nem hivatott
szellemvilág megváltásra!

Akarni csak, legtöbb, amit
elér, megtehet az ember.
Örökös önmegtisztulásban,
harcokban, s fullasztó-csendben.
Hányszor sok ezerévnnyi még
a kerek rét barmaiban,
a megmentő felismerés
az úr önzésében fogan.

Majd feltárul egy más világ
lélekszerű csillagain,
az isteni nap sugara,
az öröklét fennsíkjaian.

Az íróasztalnál ülök.
Kinn szürkés ezüstderengés.
A kerítésnek zord falán,
sötét árnyba ér a lengés.
A terasz árkos terein,
apró felhős medencéknek
égbemerült édes vizét,
kék lepkék viszik az éjnek.

A nekem fűtetlen világ
csak járja kristály táncait.
Jégfénye rég bezárta már
létem remegő színeit.